

**ČESKÉ
ZEMĚDĚLSTVÍ
POHLEDEM
ŽÁKŮ
VII**

Check out the unique collection of 11 peer-reviewed
OPEN ACCESS AGRICULTURAL JOURNALS
published by the Czech Academy of Agricultural Sciences

CAZAS CZECH ACADEMY OF AGRICULTURAL SCIENCES

www.cazv.cz | www.agriculturejournals.cz

Follow us on:

ČA ZV

ČESKÁ AKADEMIE
ZEMĚDĚLSKÝCH VĚD

PIŠEŠ?

PUBLIKUJ!

WWW.AGRICULTUREJOURNALS.CZ

Vážení a milí čtenáři,

s potěšením Vám představujeme letošní nové číslo časopisu „**České zemědělství pohledem žáků VII**“, které vydává Česká akademie zemědělských věd (ČAZV) k příležitosti slavnostního vyhlášení již 7. ročníku literární a výtvarné soutěže pro žáky mateřských, základních a středních škol.

Časopis, který se Vám dostává do rukou je výběrem nejlepších a nejoriginálnějších literárních a výtvarných prací žáků, kteří se ve školním roce 2024/2025 do této soutěže ČAZV zapojili. V rámci letošního ročníku soutěže byla zpracovávána dvě témata, a to:

1. **Koně a lidé.**
2. **Vodní říše.**

Děti z mateřských škola tato témata zpracovávaly v podobě obrázků a jiných výtvarných prací, zatímco žáci základních a středních škol tato témata zakomponovali do povídek, příběhů, básniček či bajek.

Cílem soutěže je povzbudit děti a mládež k tvůrčímu psaní a kreslení na témata spojená s naším zemědělstvím a přírodou kolem nás. Témata letošního ročníku nebyla vybrána náhodou. Téma „Koně a lidé“ bylo zvoleno v souvislosti s oslavami 100. výročí založení Zemského hřebčince Tlumačov v roce 1925. Naopak téma „Vodní říše“ bylo stanoveno na základě 155. výročí od vydání Vodního zákona č. 71/1870 čes. z. z., který představoval první komplexní právní úpravu vodního práva v českých zemích.

Soutěž neměla omezení žánru ani stylu. Žáci tak mohli přihlásit povídky, básničky, pohádky, úvahy nebo sci-fi příběhy. Děti z mateřských škol mohly pustit uzdu výtvarné fantazii a kreslit, barvit nebo lepit.

Do letošního ročníku literární soutěže bylo přihláшено celkem 180 literárních prací a 95 obrázků ze škol i školek z celé České republiky. Jsme velmi potěšeni, kolik krásných prací se nám letos sešlo. O to těžší práce bylo hodnocení. Práce i obrázky posuzovala hodnotící komise složená ze zástupců zaměstnanců a členů ČAZV, zástupců partnerů soutěže a dalších odborníků i nezávislých čtenářů. V rámci 7. ročníku literární soutěže pracovala hodnotící komise ve složení:

- ▶ **Ing. Hana Urbancová, Ph.D., DBA** – ředitelka ČAZV, členka odborů OEŘSI a OAD (ČAZV);
- ▶ **Ing. Zdeněk Novák** – generální ředitel Národního zemědělského muzea a předseda OAD (ČAZV);
- ▶ **prof. Ing. Lukáš Čechura, Ph.D.** – předseda odboru OEŘSI (ČAZV);
- ▶ **prof. Ing. Radim Vácha, Ph.D.** – předseda Vydavatelské rady a předseda odboru OP (ČAZV);
- ▶ **doc. Ing. Pavla Vrabcová, Ph.D.** – členka odborů OEŘSI a OAD (ČAZV);
- ▶ **Ing. Helena Smolová, Ph.D.** – členka odborů OEŘSI a OAD (ČAZV);
- ▶ **Ing. Šárka Janků, Ph.D.** – Rada kvality ČR (Ministerstvo průmyslu a obchodu);
- ▶ **Mgr. Ludmila Burgetová** – Knihovna Antonína Švehly (Ústav zemědělské ekonomiky a informací);
- ▶ **Ing. Karolína Menclová** – ředitelka (Českomoravský svaz zemědělských podnikatelů);
- ▶ **Ing. Petra Kopáčková, MSc.** – vedoucí oddělení redakce ČAZV;
- ▶ **Ing. Adéla Fajčíková** – oddělení sekretariátu ČAZV.

Tento časopis Vám nyní představuje 30 literárních prací, které získali v součtu bodování hodnotící komise nejvíce bodů. Z bodového hodnocení pak vzešli také tři nejlepší literární práce z kategorie žáků základních a středních škol. Letos nově je rovněž udělována speciální cena za kreativitu. Členové hodnotící komise zároveň každý vybral 5 obrázků dle své preference. V časopise tak najdete celkem 29 obrázků, které členové hodnotící komise společně vybrali.

Jako nejlepší byly v rámci kategorie žáků základních škol vybrány a oceněny práce těchto autorů:

- **1. místo** **Tereza Březinová**
- **2. místo** **Natálie Sušilová**
- **3. místo** **Libor Janásek**

- **Speciální cena za kreativitu: Marie Šulcová**

V kategorii žáků středních školy byly jako nejlepší vybrány a oceněny práce těchto autorů:

- **1. místo** **Vendula Lindnerová**
- **2. místo** **Alžběta Nováková**
- **3. místo** **Antonie Michalová**

- **Speciální cena za kreativitu: Nela Fabíková**

Vítězným autorkám a autorům srdečně gratulujeme.

Děkujeme všem, kteří se do soutěže zapojili nebo ji podpořili. Velmi nás těší zájem dětí, rodičů i pedagogů o témata spojená se zemědělstvím a přírodou. Vážíme si jejich práce. Partnerem letošního ročníku literární soutěže je Národní zemědělské muzeum v Praze (NZM) a zemědělská knihovna Antonína Švehly v Praze. Za vzájemnou spolupráci a ochotu podpořit aktivity pro děti a mládež děkujeme.

Za záštitu nad soutěží děkujeme ministrovi zemědělství Mgr. Marku Výbornému.

Děkujeme také za patronát a dlouhodobou podporu soutěže místostarostce Prahy 6 pro oblast školství a investic ve školství Ing. Marianě Čapkové, MBA.

Přejeme Vám příjemné čtení a prohlížení.

KOLEKTIV ČAZV

Toto číslo časopisu bylo vytvořeno z prací žáků, kteří se dobrovolně přihlásili do literární soutěže ČAZV. Všichni autoři a jejich zákonní zástupci souhlasili s uveřejněním osobních údajů a s publikací literární práce nebo obrázku v tomto časopise. Texty neprošly důkladnou obsahovou ani jazykovou korekturou.

ELEKTRONICKÉ ČÍSLO ČASOPISU JE DOSTUPNÉ TAKÉ NA WWW.CAZV.CZ

Použité zkratky:

OEŘSI Odbor ekonomiky, řízení, sociologie a informatiky
OAD Odbor agrárních dějin
OP Odbor pedologie

Úvodní slovo

ŘEDITELKY ČESKÉ AKADEMIE ZEMĚDĚLSKÝCH VĚD

Milé děti, vážení rodiče, učitelé a všichni naši zvědaví čtenáři,

s velkou radostí Vás vítám u čtení letošního vydání speciálního čísla našeho časopisu pro žáky a studenty, který opět přináší kouzelné příběhy, verše i výtvarná díla talentovaných dětí z celé České republiky, od těch nejmenších v mateřských školkách až po mladé autory ze škol základních a středních.

Téma letošního ročníku nás zavede do dvou světů, které jsou dětem i přírodě velmi blízké, a to ke koním a do světa vody. Koně, tito ušlechtilí a věrní společníci člověka, se stali inspirací pro mnoho krásných příběhů, které ukazují nejen sílu přátelství mezi člověkem a zvířetem, ale i důležitost péče o přírodu, tradic venkova a rozvoje zemědělství. Vodní svět nás pak zve pod hladinu, do rákosí, mezi kapky deště, do dravých řek a oceánů a připomíná, jak vzácná a křehká je voda pro život všech tvorů na naší planetě.

Velmi mne těší, že letošní ročník opět přinesl velký zájem, radost z tvoření i bohatou dávku dětské fantazie, která nás dospělé často překvapí a dojme. Díky této soutěži máme jedinečnou příležitost podělit se o to nejcennější, o pohled dětí, žáků a studentů na svět kolem nás, který chceme společně chránit, rozvíjet a učit se mu lépe porozumět. Z těchto prací je cítit upřímný zájem o přírodu, zvířata, vodu i krajinu, a tím i o budoucnost zemědělství, lesnictví a rybářství. Tři důležitých oblastí, které tvoří základ udržitelného života na venkově a zdravého vztahu člověka k přírodě.

Děkuji všem, kteří se do soutěže zapojili, dětem, žákům, studentům, rodičům, učitelům i všem hodnotitelům. Vaše nadšení a podpora dávají tomuto časopisu skutečný smysl. Poděkování patří i panu ministrovi zemědělství Mgr. Marku Výbornému a paní místostarostce Ing. Marianě Čapkové, MBA za jejich laskavou záštitu a podporu.

Věřím, že při listování tímto číslem objevíte krásu v každém slově i obrázku, a že ve vás zůstane chuť objevovat, tvořit a starat se o svět kolem nás. Tak jako každý rok Vám všem přeji krásné čtení.

S úctou a radostí,

Ing. Hana Urbancová, Ph.D., DBA

ředitelka ČAZV, statutární orgán

ČAZV ČESKÁ AKADEMIE
ZEMĚDĚLSKÝCH VĚD

Úvodní slovo

KOLEKTIVU PRACOVNÍKŮ ODBORU PRECIZNÍHO ZEMĚDĚLSTVÍ, VÝZKUMU A VZDĚLÁVÁNÍ MINISTERSTVA ZEMĚDĚLSTVÍ

Vážení čtenáři, rodiče a žáci,

Ministerstvo zemědělství s potěšením podporuje další ročník literární soutěže České zemědělství pohledem žáků, která dává prostor mladé generaci vyjádřit svůj pohled na jednu z nejdůležitějších oblastí našeho hospodářství i každodenního života.

Zemědělství je nejen základním pilířem naší společnosti, ale také odrazem našeho vztahu k přírodě, inovacím a udržitelnému rozvoji. Dnešní svět přináší nové výzvy, a právě kreativita a úvahy žáků mateřských, základních a středních škol představují jedinečný pohled na to, jak mladá generace vnímá zemědělství a jeho roli ve společnosti.

Témata letošního 7. ročníku literární soutěže Koně a lidé a Vodní říše dávají prostor nejen k zachycení historie, tradic a přírodních krás, ale i k zamyšlení nad tím, jak jsou lidé a příroda vzájemně propojeni. Každý z účastníků vtiskl do své práce kousek své osobnosti – svou vášeň pro přírodu, vztah k okolnímu světu, své vnímání, zkušenosti i sny. V každém výtvarné práci, příběhu či básni se odráží hluboká úcta k přírodě. Děkujeme všem, kteří se do soutěže zapojili a svými texty či obrázky přispěli k rozvoji povědomí o české krajině, zemědělství a venkově – hodnotách, které jsou nedílnou součástí našeho života.

Ministerstvo zemědělství dlouhodobě podporuje zkvalitnění výuky a snaží se obory zemědělství atraktivit nejen žákům a studentům, ale také jejich rodičům i širší veřejnosti. Prostřednictvím programu Centra odborné přípravy, finančně pomáhá středním a vyšším odborným školám při pořízení moderních učebních pomůcek, jako jsou např. multifunkční drony, autonomní polní roboty, simulátory a další moderní pomůcky s prvky digitalizace a robotizace. Žáci a studenti si tak budou moci osvojit základní odborné dovednosti pro výkon budoucího povolání, protože zemědělství se zejména v budoucnosti neobejde bez moderní techniky a technologií.

V rámci odborného vzdělávání se zaměřujeme na pestrou škálu vzdělávacích aktivit, jako jsou vzdělávací programy, výukové pořady, exkurze či soutěže, které přibližují mladé generaci význam českého zemědělství, venkova, lesního a vodního hospodářství, rybářství i potravinářství. Resort rovněž podporuje praxi a odborné vzdělávání žáků a studentů, přispívá k usnadnění

zprostředkování praxe žáků v zemědělských podnicích (Školní závody), podílí se rovněž na vydávání časopisu Zemědělská škola (www.zemedelskaskola.cz), ve kterém si něco zajímavého najde každý z nás.

Zemědělství je perspektivní obor, který si zaslouží pozornost a podporu. Naším posláním je přispět k jeho popularizaci, zlepšit jeho vnímání jako klíčového a atraktivního odvětví a inspirovat mladé lidi k jeho objevování. Budoucnost české krajiny, půdy, rostlin i zvířat spočívá v rukou těch, kteří do této oblasti vnesou lásku, odpovědnost a moderní přístup.

Přejeme vám hodně inspirace, radosti z tvorby a úspěchů nejen v soutěži, ale i ve vašem studiu a budoucím profesním směřování!

Úvodní slovo

MÍSTOSTAROSTKY PRAHY 6 PRO OBLAST ŠKOLSTVÍ

Milí autoři, vážení čtenáři,

s velkou radostí Vás vítám u 7. ročníku literární soutěže pořádané Českou akademií zemědělských věd. I letos se otevřel prostor pro všechny, kteří dokáží propojit krásu psaného slova s tématy, jež formují naši krajinu, společnost i budoucnost.

Literatura má jedinečnou schopnost inspirovat, klást otázky i hledat odpovědi. Soutěž ČAZV si klade za cíl podporovat nejen literární talent, ale také hlubší zamyšlení nad zemědělstvím, přírodou, vědou a venkovem – oblastmi, které jsou často neprávem opomíjeny, přestože jsou zásadní pro naši každodenní existenci.

Těší mě, že zájem o soutěž rok od roku roste. Vaše příběhy, eseje i básně přinášejí originální pohledy, emoce a myšlenky, které si zaslouží být slyšeny a čteny.

Děkuji všem, kdo se zapojili – ať už psáním, podporou autorů nebo jen tichým čtením.

Přeji vám do života inspiraci, radost z tvorby a odvahu vyjádřit své myšlenky.

S úctou,

Ing. Mariana Čapková, MBA

OBSAH

- 10 Antonín Borkovec - Na dně
- 12 Tereza Březinová - Ztracené hříbátko
- 14 Melánie Gajdoščáková - Koňská duše v lidech
- 15 Barbora Hrivnáková - Příběh podvodního města Unmarinis
- 16 Ella Chaloupková - Vodní říše
- 17 Zita Jaklová - Bajka o dvou koních
- 18 Libor Janásek - Osudová stáj
- 20 Amálie Janišová - Já a Vločka
- 21 Alice Košařová a Vanda Košařová - Koně a jezdci
- 22 Irena Paulová - Agila se ztratila
- 23 Nikola Prjachová - Příběhy rybičky Bublinky
- 25 Ema Radimecká - Do hlubin neznáma
- 26 Nela Rohlíková - Maya a kůň Blesk
- 27 Bára Solnická - Rybník za vesnicí
- 28 Natálie Sušilová - Medúza
- 29 František Šotola - Amálka a Flíček

Na dně

ANTONÍN BORKOVEC, 15 LET, ZÁKLADNÍ ŠKOLA A MATEŘSKÁ ŠKOLA NA DLOUHÉM LÁNU, PRAHA 6

16 let rybařím blízko pobřeží Grónska, přímo u hlavního města Nuuk. Už to budou skoro dvě desetiletí co mi umřela manželka. Můj syn pracuje daleko za mořem ve Spojených státech a sem si jist že se domů už nechce nikdy vracet. Skoro každý den vyplouvám se svojí malou rybářskou loďkou několik kilometrů od pobřeží, abych ulovil aspoň pár ryb, které buď sám sním, nebo prodám, ale většinu z nich prodávám.

Vždy když jsem se svou lodí na moři, dívám se na vlny pode mnou. Něco na jejich pohybech mě až děsivě efektivně uklidňuje. Jako by jejich pohyby pomalu odnášely všechno špatné, na co zrovna můžu myslet. Bude to znít hloupě, ale nikdy jsem nerozuměl proč se říká, že je někdo “na dně”. Chápu, co se tím myslí, ne každému může být vždycky dobře, ale i tak mi přirovnání k mořskému dnu přišlo vždy nanejvýš komické.

Rybaření mi tentokrát docela šlo. Ulovil jsem čtyři ryby. Měl jsem i lepší dny, ale už jsem starší, musím se spokojit s tím, že s přibývajícím stářím mi ubývá počet ulovených ryb. Protože jsem vyrazil až odpoledne, pomalu se začínalo stmívat. Musel jsem uložit prut zpět do lodě a plout pomalu domů. Člověk by nevěřil, jak jednoduché je ztratit se ve vlastních myšlenkách. Zvlášť když se koukáte na pomalu pohybuující vlny pod vámi. Přestože mi zbývalo domů ještě pár kilometrů, plavba uplynula vcelku rychle a brzo jsem zas seděl u svého jídelního stolu.

Můj život se mi navzdory tomu, že se stále opakuje, docela líbí. Mořské vlny mi pomáhají aspoň na chvíli zapomenout na minulost, ale co bych jen dal za to, aby to jednou bylo jinak? To ani nevím. Radši jsem dál nepřemýšlel a šel spát. Ráno se ozvalo klepání na hlavní dveře. “To se mi dlouho nestalo...” pomyslel jsem si a došel sem ke dveřím co nejrychleji jsem mohl.

Za dveřmi stáli dva mladíci, odhadoval bych je na tak 22 až 26 let. “Bydlí tu pan Noah?”, řekl jeden z nich. “Ano, to jsem já.” odpověděl jsem mezitím co jsem si mladíky měřil pohledem. “Měl bystě zájem o potápění?”, řekl chvílku nato druhý mladík. “S mým bratrem se snažíme mezi starší obyvatele Grónska vnést trochu více radosti”, pokračoval.

Byl jsem užasnutý, nikdy bych nečekal že by se zrovna u mého domku objevili lidé s tak dobrými úmysly. Ale i přesto sem jim plně nevěřil. “Kolik to stojí?” zeptal jsem se. Mladíci se uchechtli a poté mi vysvětlili že to dělají jen tak, pro radost sebe i ostatních obyvatel, mají v zahraničí dobrého přítele, který jim to financuje. “Od vašich sousedů jsme slyšeli trochu o vašem životě, nyní se živíte jako rybář, je to tak?” řekl první z nich mezitím co se druhý pouze usmíval. “Vás nikdy nezajímalo, co je na dně? Tady v Grónsku je voda tak ledová že podívat se ke dnu není každodenní věc. Hádám, že vy jste jako rybář byl zatím spokojený s tím se do vody nepotápět, ale můžeme vám přísahat, že to je zážitek na celý život.”.

Váhal jsem, na jednu stranu to znělo krásně, ale na druhou stranu až moc krásně na to, aby to mohla být pravda. I přes své váhání jsem ale souhlasil. Mladíci se oba pousmáli a řekli že se pro mě zítra ráno staví. Stále jsem částečně nevěřil tomu, co se stalo. Dostal jsem skvělou příležitost a jsem rád že jsem ji využil. Tentokrát jsem na moře nevyplul, byl jsem rád že jsem zůstal doma, abych plně zpracoval, co se vlastně stalo. Vlny mi pomáhají před věcmi pouze utíkat. Když se na ně dívám, pomalu se v nich ztrácí cokoli, na co myslím, ale tentokrát jsem utíkat nechtěl. Počkal jsem na večer a šel spát brzo.

Ráno, přesně jak říkali předešlý den, klepali opět mladíci. Oblékl jsem se a šel s nimi do chatky blízko u moře. Bylo tam několik obleků k potápění a kyslíkových bomb. Všichni jsme si je oblékli a za chvíli jsme už byli na molu. Všechno to uteklo až děsivě rychle. Mladíci mi pomohli dolů do vody a já viděl krásně věci. Společně s nimi jsem postupně plaval dál a dál od pobřeží. Po chvíli plavání se nad námi objevil velký kus ledu. Zesponu vypadal úplně jinak než ty kusy ledu, co obvykle vidím, když rybařím. Slunce svítilo skrz kus ledu a jeho paprsky byly kvůli tomu modře zabarveny, chvíli jsem přestal plavat a jen se koukal na led nade mnou. Modrá zář, která skrz něj procházela byla krásná.

Po chvíli jsme opět plavali dál. Postupem času se kolem nás začaly objevovat ryby. Některé větší,

některé menší. Čím dál jsme byli od pobřeží, tím víc ryb se kolem nás hemžilo, nejdřív jenom jedna nebo dvě, ale brzo jich bylo aspoň tucet. Vyjeveně jsem zíral na ryby okolo mě. Mladíci měli s sebou nějaké speciální destičky a tužky, se kterými jde psát pod vodou. Zeptali se mě “líbí se vám to?” a já pouze krátce přikývl, byl jsem moc ohromen na to, aby mě napadlo napsat něco na mojí destičku.

Plavali jsme ještě dál a potápěli se ještě hlouběji. Velký kus ledu, který jsme viděli předtím už byl dávno pryč. Zato ryb bylo stále víc a víc. Kroužily kolem a prohlížely si nás. Nikdy jsem nic takového neviděl.

Po chvíli mě popadla obrovská radost, byl sem mladíkům opravdu vděčný. Vzal jsem tedy do ruky

destičku a tužku a napsal jsem: “Děkuji vám mnohokrát.”. To, co se však stalo poté mi navždy zůstane v srdci. Jeden mladík smazal to, co bylo předtím na své destičce, aby mi odpověděl slovy:

“Nám neděkujte, děkujte svému synovi. (:”.

Z oka mi spadla slza. Ten bohatý přítel, který jim toto prý financoval, byl můj vlastní syn? Celé to byl dárek od mého syna? Po první slze přišla další a další. Tohle bylo víc, než jsem si mohl kdy přát. Kdo by byl čekal že někdo může být tak šťastný jako já, i když je “na dně”?

Ztracené hříbátko

TEREZA BŘEZINOVÁ, 13 LET, ZÁKLADNÍ ŠKOLA, BOUZOV

Před pár dny, se mojí kobyle narodilo hříbátko. Bylo opravdu úžasné, celá maminka! Jeho lesklá hnědá srst se třpytila na slunci a krátká černá hříva povlávala ve větru na pastvině. Byla to klisnička a já jí dala jméno Bess.

Ale dnes už je všechno jinak. Už jak jsem se ráno probudila, cítila jsem, že je něco špatně, a když jsem vešla do stáje, dvířka byla vylomená a Bess i se svojí maminkou v boxu nebyly!

Na podlaze stájové uličky zůstaly jen zablácené otisky mužských bot a otisky kopyt.

Co se to stalo? Běžela jsem vzbudit rodiče, kteří hned zavolali policii. Bylo zřejmé, že mé krásné koničky někdo ukradl.

Se zatajeným dechem jsem seděla na schodech a čekala, až policisté přijedou. Jenže se asi někde zdrželi a já už měla plné zuby čekání.

Co když už zloději dávno odjeli za hranice? To bych pak už Bess nikdy neviděla. Při té myšlence se mi zhoupl žaludek a já se konečně rozhodla.

Zachráním ty koně sama. Řekla jsem si a vyplížila se z domu. Kdyby rodiče věděli, co chystám, rozhodně by mě nenechali odejít. Řekli by, že je to moc nebezpečné a taky, ať to nechám v rukou profesionálů. Samozřejmě by měli pravdu. Přece jen neznám nebezpečnější věc, než se vydat po stopách nějakého zločince.

Ale slíbila jsem Bess, že ji ochráním a ten slib taky dodržím. A tak se teď vláčím po lesní cestě a sleduju otisky pneumatik. Mám docela štěstí, že večer předtím dost silně přšelo a tak je teď cesta rozmáčená a stopy v ní jdou dobře vidět.

O pár metrů dál byla cesta prorostlá kopřivami a trním, takže jsem měla nohy celé podrásané.

„Proč jen ti zloději zajeli do lesa? Chtěli se snad před někým skrýt?“ Přemítala jsem nahlas.

Najednou jsem zaregistrovala, že stopy od auta slábnou, až skoro nebylo vidět, kam auto jelo dál. Rozhlédla jsem se. Ztratila jsem pojem o čase i o tom, kde jsem.

Podívala jsem se na displej svého mobilu. Svítilo na něm šest zmeškaných hovorů od mámy. Už už jsem chtěla mámě vyťukat zprávu, že jsem v pořádku, když jsem zaslechla tiché zaržání.

Rázem jsem na všechno ostatní zapoměla. Odkud to vyšlo?

Kůň zařehotal znovu a tentokrát jsem naprosto přesně věděla, kde se nachází. Prolezla jsem mezi dvěma vysokými keři a naskytl se mi pohled na nákladák na přepravu koní.

To je ono! Tady rozhodně musí být moji koně!

Schovala jsem se za nejbližší strom. Rozhodně jsem nechtěla být přistižena. Ale z přepravníku se kromě frkání a kopání kopyty nic jiného nevycházelo. „Teď nebo nikdy.“ S těmi slovy jsem se po špičkách rozešla k autu. Zadní dvířka vozu byla zavřená na petlici. Stačilo by ji povolit a pak už bych jen otevřela dveře a koně by po rampě vyběhli ven.“ Znělo to jako snadný úkol, ale otevřít zarezlou petlici bylo těžší, než jsem předpokládala.

Navíc síly mě už pomalu opouštěly. Naposledy jsem pořádně zabrala, nedoufajíc nějakého zdárného výkonu. K mému překvapení ale dvířka povolila a já je s lehkostí otevřela. Zrovna, když už jsem si myslela, jak mám vyhráno, mě silná ruka chytila za loket.

„Hej, co tu děláš?!“ Zahřměl hrubý hlas. Patřil vysokému svalnatému chlapíkovi. Ruce měl celé potetované a na krku se mu houpala lebka.

Vytřeštila jsem oči, neschopna slova. Chlap se mnou zatřásl. Snažila jsem se mu vykrotit, ale byl to vážně silák.

„Pust'te mě!“ Vřeštěla jsem. Chtěla jsem docílit toho, že mě někdo přijde zachránit, že uslyší

mé volání. Ale kdo by sem do lesa, navíc v tak brzkou hodinu chodil?

Kdybych to jen byla řekla rodičům! Kdybych je poslechla, nikdy bych se nedostala do takové situace. Teď to chtělo hlavně chladnou mysl. Vymyslet plán. Chlápek si na pomoc zavolal druhého kumpána. Kde se tu jen tak najednou oba vzali?!

Společnými silami mě přivázali k nejbližšímu stromu, tak abych se nemohla hýbat."

Unaveně jsem si opřela hlavu o kmen. Neměla jsem nejmenší šanci na záchranu. Mobil mi oba zloději vzali a pečlivě schovali u sebe v autě.

Teď se tiše domlouvali, co se mnou udělají.

„Nemůžeme ji pustit. Hned by nás našli.“ Říkal právě muž s tetováním.

„Můžeme ji tu nechat.“ Navrhl druhý.

„To by vyšlo na stejno! Dřív nebo později by ji tu někdo našel nebo by se odvázala!“

„Tak co navrhuješ?“

„Zbavme se jí. A možná co nejdřív.“ Oba muži se na sebe podívali a kývli. Bylo rozhodnuto.

Přistoupili přímo přede mě a vytáhli pistoli. Namířili ji přímo na moji hlavu. Zatajila jsem dech.

Takhle jsem si teda můj konec nepředstavovala. Moje lehkomyšlná záchranná akce, která skončila nezdarem. Čtrnáctiletá dívka zabita dvěma bláznivými zloději koní. Pevně jsem zavřela oči.

A pak jsem uslyšela výstřel. Jenže nevyšel z pistole mých únosců. Z aut právě vylézali tuny policistů

s pistolemi v rukou a mířili na zloděje. Ti vyděšeně stáli s rukama nad hlavou a probodávali všechny okolo zlostnými pohledy. Úlevně jsem se zasmála. Byla jsem zachráněna!

„Jste v pořádku, slečno?“ Vrhla se ke mně jedna z policistek. „Zavolejte záchranku!“

Přikývla jsem. „Nic se mi nestalo.“

„Tvoje máma s tatškou tu budou co nevidět.“ Řekla policistka.

„Jak jste mě vlastně našli?“ Zeptala jsem se.

„Nic těžkého. Měla jsi zapnutou polohu na telefonu.“ Vysvětlila policistka, když mě rozvazovala. Když jsem byla konečně volná, ošetřovatelé mě chtěli posadit do vozu, abych si trochu odpočinula, ale já měla jiné plány. Došourala jsem se k přepravníku a s očekáváním nakoukla dovnitř.

„Bess?“ Zavolala jsem dovnitř. Tísnilo se tam hned několik koní pohromadě. Panovala tam naprostá tma a zmatek. Pak se ale něco pohnulo a šťouchlo mě do svého hebkým narůžovělým čumákem do ramene. Objala jsem hříbátko kolem krku.

„Už tě nikdy neopustím, Bess. Rozumíš?“ Přitiskla jsem si čelo na její hlavu. Pak jsem se rychle rozhlédla, jestli uvnitř uvidím i Bessinu máma. Byla tam. S poklesnutou hlavou dřímala úplně vzadu v rohu. Už tu jen chybí moji rodiče, pomyslela jsem si. A právě v tu chvíli zastavilo na cestě auto a vyřítila se z něj máma. V závěsu za ní tatínek.

Pevně jsem je k sobě přitiskla. „Mám vás ráda, mami.“ Vydechla jsem.

Konečně jsme byli zase všichni pohromadě.

Koňská duše v lidech

MELÁNIE GAJDOŠČÁKOVÁ, 14 LET, BISKUPSKÉ GYMNÁZIUM J. N. NEUMANNA,
CÍRKEVNÍ ZÁKLADNÍ ŠKOLA A ZÁKLADNÍ UMĚLECKÁ ŠKOLA, ČESKÉ BUDĚJOVICE

Lidé a koně. Svět v symbióze,
v očích koní lesk a síla v srdci,
na hřbetě jízda, jak ve větru vánky.
Společně cestují, v rytmu pohybu noci.
Když člověk sedne, koni duši vkládá
a on mu odpoví,
v jeho kroku zůstává.

Koně vědí, co je svoboda a víra,
V jejich hřívách vítr, co se nenechá chytit,
a přesto s člověkem, v tichu srdce bije.
Společně sílu, klid a naději pocítují,
sdílí svět.
V jejich očích se odráží láska,
co se nikdy neztratí.

Lidé a koně, spojení neviditelné
jako ticho mezi deštěm a hromy.
V jejich krůčcích je cesta nevyčtená,
v jejich duších něco, co spíše cítíš, než víš.
A tak jedou dál, v prostoru a čase,
společně v harmonii, v neúnavné jízdě.

Příběh podvodního města Unmarinis

BARBORA HRIVNÁKOVÁ, 11 LET, ZÁKLADNÍ ŠKOLA GUTOVA, PRAHA 10

Hluboko pod vlnami oceánů se v Neptunově hlubině tyčilo podvodní město Unmarinis. Až dodnes je zachována legenda o tomto podvodním městě v mořských svitcích: V Unmarinis před mnoha tisíci lety proběhl boj. Obyvatelé města bojovali s mořskou příšerou Vodonis. Vodonis však nebyla poražena a teď prý stále spí hlubokým spánkem v jeskyni pod troskami města. Její spánek nesmí být přerušen, jinak se stane neštěstí.

O tomto příběhu se nedávno dozvěděla malá holčička Nautila, která zatoužila se na tyto trosky podívat. Nautila byla z pozemského města Deisumars, také znala všechny podvodní legendy. Když jí bylo 17 rozhodla se, že se konečně podívá na její vysněné trosky Unmarinis, a proto se také učila potápět. Nebyla však sama, jelikož celou cestu jí doprovázela kamarádka Aquaila.

Mořem bloudily dva dny, než dorazily k legendární Neptunově hlubině. Pro děvčata nebylo snadné se přes hlubinu dostat. Nacházely se tam totiž toxické výbušné díry, podmořské sopky a mnoho dalšího. Když se přes tyto pasti dostaly, poplavalily pár metrů a ocitly se před vstupem do tajemného

chrámu. Když vstoupily do hlavní síně, tak uviděly, co neměly. Uviděly příšeru, o které se jim do té doby jenom zdálo: uviděly Vodonis, jak tvrdě spí. Rychle se snažily utéct, jenže utekla jen Aquaila, protože její kamarádka padla do pasti. A pro Nautilu nebylo cesty ven – zůstala uvězněna v chrámu.

Uběhlo pár dnů a Nautila si začala myslet, že není úniku. Bloudila spletitými chodbami chrámu, když tu náhle se před ní objevil magický stůl. Nebyl to, ale obyčejný stůl, byl to speciální stůl s tlačítky, která po zmáčknutí vydala tón. Když dívka zkusila něco naklikat nic se nestalo, ani po více pokusech, prostě pořád nic. Po pár minutách zkoušení se to, ale stalo. Nautila probudila Vodonis! Zděšením málem omdlela, ale na omdlívání nebyl čas. Musela zastavit Vodonis než zničí Deisumars a poté i celý svět! Napadlo ji však, že na tlačítka magického stolu zkusí zahrát ukolébavku. A co se nestalo. Rozzuřená příšera usnula, jako malé miminko. A celý svět byl zachráněn.

Jakmile příšera usnula otevřel se i východ pro Nautilu, která neváhala a vyplavala ven. Nautila se tímto činem stala novou součástí legendy o příšere Vodonis.

Vodní říše

ELLA CHALOUPKOVÁ, 12 LET, GYMNÁZIUM, ÚSTÍ NAD ORLICÍ

Různí tvorové vodní svět tvoří,
žijí v jezeře, řece a taky v moři.
Vodní říše tě překvapí,
velkou zábavou tě zachvátí!

Pro každého je vodní svět jiný,
děti a dospělí ho mají rozdílný.

Pro děti je oceán stejný jako moře,
žijí tu mořské panny na písčité hoře!
Král Triton tu moudře vládne,
a svým mocným trojzubcem klidně mávne.

Pro kluky jsou tady zase lodě,
chtěli by hned vyplout i v nepohodě.
Nebo co třeba hroziví piráti,
s nimi by chtěli karty hrátí.

Dospělí, ti mají rádi mořské plody,
často si dávají pořádné hody.
Jako domácí mazlíčky rybky máme,
i o želvy se dobře postaráme.

Ve vodním světě žijí i rostliny,
rákos, ruducha, pryskyřník i lekníny.
Nejvíc ze všeho je super voda,
v létě na pláži, to je pohoda!

Ve vodě najdeš spoustu chýší,
vraž prozkoumat vodní říši,
určitě se ti tam bude líbit,
velkou zábavu ti můžu slíbit!

Bajka o dvou koních

ZITA JAKLOVÁ, 10 LET, ZÁKLADNÍ ŠKOLA T. G. MASARYKA, PRAHA 6

Na okraji malebné vesnice, obklopené zelenými pastvinami a hlubokými lesy, žil u sedláka Martina statný hřebec jménem Blesk. Byl to pyšný kůň, který si cenil své síly a rychlosti. Každé ráno se proháněl po pastvinách, hřívá mu vlála ve větru, a každému, kdo se na něj podíval, bylo jasné, že si věří jako málokdo. U sedláka též žila i klisna jménem Vločka. Byla spíš klidná a rozvázná, ale o nic méně pracovitá. Vločka se často zamýšlela nad tím, jak by mohla využít svou sílu a energii ku prospěchu druhých. Na rozdíl od Bleska, který se vyhýbal pomoci druhým, Vločka vždy přispěchala, když ji někdo potřeboval.

Jednoho dne přišel do maštale sedlák Martin. Dělal si starosti, protože dnes potřeboval do mlýna odvést opravdu těžký vůz naložený obilím. Obilí se letos urodilo opravdu hodně, těšil se, kolik mouky se z obilí namele. Věřil, že jeho koně tento úkol hravě zvládnou. Zavolal tedy na Bleska: „Blesku, potřeboval bych, abys přitáhl vozík k mlýnu. Jsi přece nejsilnější kůň široko daleko!“

Blesk povýšeně kývl. „Samozřejmě, žádný problém. Jsem na to zvyklý, vždyť přece zvládnu vše sám!“ A tak si sedlák přivedl Bleska k vozíku, zapřáhl ho a poklepal po zádech. „Tak, hochu, ukaž, co umíš!“ Sedlák zapřáhl koně do povozu. Blesk se zapřel, zatnul svaly a zatáhl. Vozík se však ani nehnul. Znovu se pokusil, přidal více síly, ale stále nic. Začínal být nervózní. „To není možné, tohle zvládnu!“ křičel, ale marně. Vozík byl příliš těžký, a i když Blesk patřil k nejsilnějším, sám ho nedokázal odtáhnout.

Zatímco se Blesk trápil, přišla klisna Vločka. „Co se děje, Blesku?“ zeptala se klidně. „Ale nic“, odpověděl našťavaně Blesk. Vločka pokojně sledovala, jak se Blesk marně lopotí, jak funí

a potí se, jak mu nabíhají žíly na krku. Až po hodně chvíli, kdy veškerá snaha Bleska pohnout vozíkem vyšla naprázdno.

„Tenhle zatracený vozík!“ odfrkl si Blesk. „Je příliš těžký. Ale nechci nikoho rušit, zvládnou to sám.“

Vločka se však usmála. „Ve dvou se to lépe táhne,“ řekla jemně. „Co kdybych ti pomohla?“

Blesk se nejdřív zdráhal. Pomoc? On, hrdý a silný kůň, by měl potřebovat pomoc? Ale když viděl Vločky odhodlaný, ale vlídný pohled, přikývl.

Sedlák zapřáhl Vločku vedle Bleska. „Tak, teď společně!“ zvolal. Koně se zapřeli, a sotva Vločka přidala svou sílu k Bleskově, vozík se začal pomalu hýbat. Každým krokem byl pohyb plynulejší, až se vozík rozjel. Do mlýna dorazili snadno a rychle, jako sehraný tým.

Když byli zpátky v maštali, Blesk sklopil hlavu. „Děkuji ti, Vločko,“ řekl upřímně. „Myslel jsem, že jsem nejsilnější, a přitom bych to sám nezvládl. Někdy je opravdu lepší, když spolupracujeme.“

Vločka se usmála. „Síla je skvělá, ale spolupráce je ještě mocnější,“ odpověděla.

Od té doby tahali Vločka a Blesk vozíky vždy spolu. A nejenže zvládali těžší úkoly, ale také si užívali společnost toho druhého. Když se někdo z vesničanů díval, jak harmonicky pracují, často si říkal: „Ti dva jsou důkazem, že ve dvou se to opravdu lépe táhne.“ Poučení: Nikdo není tak silný, aby nepotřeboval pomoc druhých. Společná práce nejen usnadňuje úkoly, ale také přináší radost a přátelství.

Osudová stáj

LIBOR JANÁSEK, 14 LET, ZÁKLADNÍ ŠKOLA A MATEŘSKÁ ŠKOLA, LIBAVÁ

Postávám u okna ve své pracovně, pozoruji, jak blesky křížují oblohu, a poslouchám, jak burácejí hromy. Někde asi spadl strom přes vedení, protože nefunguje elektřina. Zkrátka přichází čas, kdy při svitu svíčky a velkém množství nudy začínají lidé vzpomínat na příhody, které je během poutě jejich životem na tomto světě potkaly. Při pohledu na naši stáj mi v hlavě vyvstane jedna hodně intenzivní vzpomínka. Tu stodolu jsem postavil s pomocí své přítelkyně Evy a jejích dvou mladších bratrů. Práce šla dobře, jenže, když se bouda malovala, přihodilo se to, co nám život obrátilo vzhůru nohama.

Bylo to pátého dubna, slunko svítilo, doma jsem byl jen já a Evka, protože Petr a Michal jeli do školy. Já jsem šel pustit slepice a Eva už se mezitím chystala na natírání štítu. Volal jsem na ni, ať chvíli počká, že jakmile posbírám vajíčka, pustíme se do toho.

Zrovna jsem se natahoval k poslednímu vejci, když vtom zaslechnu zděšený výkřik a vzápětí rachotivé žuchnutí. Vyběhl jsem z kurníku na dvůr a zamrazilo mě. Na zemi ležela Eva, nedaleko od ní žebřík, plechovka s rozlitou barvou, přičemž bylo těžké rozeznat, co je krev a co červená barva.

Ihned jsem volal sanitku a zmocnil se mě strach, protože se mi nedařilo Evku probudit. Naštěstí sanitka dorazila celkem rychle, a než jsem se nadál, už ji odváželi. Chvilí jsem tam stál jak solný sloup, až jsem se asi tak po deseti minutách probral z ohromení a zděšení zároveň. Když jsem procitl, hleděl jsem na žebřík a v mysli se mi zračilo jen jedno přání, aby mi ten kus poskládaného dřeva pověděl, co se stalo. Ale nic. Mlčel. Hned po tom, co mi došlo, že se tu nic nového nedozvím, vzal jsem klíčky od auta a jel do nemocnice.

Při vstupu do špitálu a pohledu na ty bílé stěny se mi zjezily chlupy na zátylku a nikdy v životě bych neděkoval Bohu více, kdybych se teď probudil a zjistil, že je to jen sen. To se bohužel nestalo. Místo zvuku budíku se ke mně přiřítla nějaká vyzáblá žena (asi vrchní sestra) a ptala se mě, jestli jsem já ten nový neurolog. Když jsem ji informoval o tom, že sem sanitka dovezla mou zraněnou přítelkyni a na žádný pracovní post v nemocnici se nehlásím, viditelně posmutněla. Řekla mi, ať se zatím posadím, že musím vyčkat, než pan doktor dokončí vyšetření.

Nato opět rychle odběhla na ošetřovnu. Nedokázal jsem v klidu posedět a jako nervózní lev v kleci jsem přecházel chodbou sem a tam. Po nekonečně dlouhé době, asi za dvě hodiny, se vrátila sestra zpátky a zavolala: „Ten s tím pádem ze žebříku okamžitě sem!“ Ještě víc jsem zbledl a vstoupil dovnitř.

Doktor mě uvítal s trochu naškrobeným a velmi omluvným úsměvem. „Dobrý den,“ zamumlal jsem. „Dobrý, dobrý, vy jste přítel slečny Bodlákové?“ „Jo, to jsem já. A můžu za ní?“ „Smíte, ale zatím pouze na chvíli. Jenom vás musím upozornit, že vaše přítelkyně má velké komplikace a bohužel si nejsme jisti, jestli se znovu postaví na nohy,“ a odkašlal si. Zůstal jsem na něho civět asi tak půl druhé minuty, až jsem ze sebe dostal: „Jaký pokoj?“ „Číslo sedmnáct,“ odvětil soucitně. Už jsem za sebou zavíral dveře, když jsem se na něj otočil a řekl: „Eva je bojovnice a vždycky všechno překoná, na shledanou.“ „To je dobře, je důležité nic nevzdávat předem,“ odpověděl.

Cestou k číslu sedmnáct jsem byl tak roztržitý, že jsem málem narazil do kolemjdoucí sestry s vozíkem, na kterém byly léky. Pak se mi ale obličej rozjasnil, protože jsem se těšil, že uvidím Evu. Zaklepal jsem, napočítal do tří a pak vešel. Ležela, ztěžka oddychovala, ale když mě uviděla, usmála se. „Já jsem tak blbá,“ postěžovala si. „Ale nejsi,“ namítl jsem. „Podívej,“ řekla a učinila ráznou přítrž mým argumentům, „nevypadá to se mnou dobře. Pamatuju si, že když jsem byla malá, babi mi jednou položila otázku: Kterého koně si budeš vážit nejvíce?“ a udělala malou pomlku, aby tu větu ještě zvýraznila. „Já nevím. Toho, co nejlíp poslouchá?“ pokrčil jsem rameny. „Ne,“ zavrtěla hlavou, „toho, o kterého jsi přišel,“ a zakabonila se. „Ale ty jsi o nic nepřišla!“ domlouval jsem jí. „Nepřišla? Vždyť nebudu sakra chodit! A mimochodem, jestli jsi nezapomněl, jsem žokejka. Jak asi budu dělat svoji práci?!“ to už skutečně řvala a hodila po mně polštář. Následovala minuta trapného ticha. „Víš, co je největší škoda?“ zamumlala po chvíli. „Co?“ zareagoval jsem okamžitě. „Že se lidé nechovají více jako koně. Vezmi si to, koně jsou vřelá, milá a citově založená zvířata. Mají pamatováka, a když se podíváš do jejich očí, tak si můžeš všimnout tichého naslouchání, které z těch kukadel číší. Není to jako psí pohled – zoufalství nad nespravedlivou

situací. Je to spíše pohled – věřím ti a svou nevinu mi nemusíš dokazovat.“ Po krátké odmlce s pousmáním dodala: „Víš, že se sám chováš trochu jako kůň?“ „Dík,” zazubil jsem se. Chvilku se zamyslela a pak pověděla: „Ale teď bych chtěla být sama.” A zavřela oči. Asi mi tím chtěla říct, že považuje rozhovor za ukončený. „Dobře, ale kdybys něco potřebovala...” Ani jsem nedomluvil a hned: „Nic nechci, běž pryč!” Kdyby nebyl ten polštář už dávno na zemi, hodila by ho po mně znovu. „Tak čau,” zamával jsem jí. „Čau,” úsečně odsekla a znovu zavřela oči.

Z nemocnice jsem rychle vypadl a začal vyřizovat telefonáty od příbuzných, kteří byli bez sebe starostí, že jim Eva nezvedá telefon. Poté jsem jel domů, kde jsem všechno pověděl klukům. Chvilí na mě civěli, pak Michal odběhl do pokoje a Petr řekl, že se jde projít a nějak to rozdýchat.

Eva se nakonec na vozičku přece jen ocitla, ale hrdě a trpělivě chodila na všechny rehabilitace či operace a nikdy si nezoufala. Velký šok však nastal, když přišly Eviny pětadvacáté narozeniny, které měla asi po půl roce. Došlo k tomu díky šílenému nápadu extravagantní tety Ludmily, která se už dávno přestěhovala do Austrálie a přerušila vztahy skoro s celou rodinou. Ale Eva je její oblíbená neteř, takže si jí velmi považuje a na její narozeniny nikdy nezapomene.

Co se nestalo? Tetičku napadlo, že by Eva určitě potřebovala nového koně, a tak jí jednoho i se všemi drobnostmi jako udidlo, ohlávku, sedlo a tak dále koupila. Teta poslala koně expres do České Lípy a v dopisu, který k celému dárku přidala, psala, jak moc se těší, až uvidí Evu závodit s Pegasem, že Pegas umí přijít na zapískání, ona sama si to zkusila (jak přivolání, tak jízdu), ale samozřejmě Evce to půjde líp. Nikdy jsem neviděl Evu tak ublíženou jako v okamžiku, kdy uviděla tohoto koně. Ne, že by se jí nelíbil, byl to nádherný lipicán, tedy čistý bělouš rakousko-slovinského původu. Eva k němu došla, kůň sklonil hlavu a ona ho pohládila. „Tak na tobě jsem mohla jezdit?” skoro to zašeptala. „Ale teď už je pozdě,” povzdechla si, zamáčkla slzu a odjela po plošině zpátky do domu. „A co já tady s tebou?” zamumlal jsem si pro sebe. „No, zatím budeš spát u nás ve stáji, než najdeme kupce.” Týden jsme nikoho nemohli najít, pak se ale ozvala jistá paní z ranče U šťastné podkovy a projevila o Pegasu zájem. Jenom prosila, jestli by si ho mohla vzít až kolem Vánoc, že teď provádí rekonstrukci stáji. To mi nevadilo, tak jsem souhlasil.

Jednou, tak začátkem listopadu, jsem musel zajet k sestře vyzvednout svého třiletého synovce na víkend. Udělal jsem Evě snídani, pustil Pegase do ohrady a vyrazil směr Brno. Bohužel jsem za sebou zapomněl zamknout dveře. Netušil jsem, že se prý už delší dobu po našem městě pohyboval nějaký zloděj. Náhoda tomu chtěla, že onen zloděj si tentokrát vyhlédl zrovna náš dům. Vklouzl předními dveřmi a začal se poohlížet, kde by co ukrad. Naštěstí nešel přímo do ložnice. Ještě že má Eva lehké spaní. Jakmile pod ním zavržala podlaha, probudila se. Aby toho nebylo málo, zjistila, že má vybitý mobil. Ale okna máme přesně na Pegasův výběh a Evka si vzpomněla, že její dárek umí přiklusat na zapískání. Šťastnou náhodou jsem při své roztržitosti pořádně nezajistil ani vrata výběhu, takže náš koník mohl v pohodě vyběhnout mé partnerce na pomoc. A to se skutečně stalo. Jakmile se ten ničema ohlédl a uviděl koně, jak se za ním žene, má stažené uši a zúžené nozdry, vzal do zaječích.

Eva se mezitím dostala z pokoje a došla až ke koni. Ten jako v první den jejich seznámení sklopil hlavu a nechal se od ní pohládit. Takže, když jsem se vrátil zpátky, viděl jsem dva šťastné tvory a nemohl jsem jinak než se radovat taky. Poté, co jsem se od Evičky dozvěděl, jsme ani já, ani ona nemohli dopustit, aby se náš nový přítel odstěhoval pryč. Eva si začala číst články, které dokazovaly, že jezdit na koni se může i po poškození míchy, a začala to tedy znovu trénovat. No, a Pegas se natrvalo zabydlel v naší osudové stáji. Dnes už moje žena Evička učí jezdit na koni i naši pětiletou dceru Terezku, která se ve svojí matce úplně zhlédla. Pegas jezdí s Evou i Terezkou a náramně si to užívá. Mimo jiné jsme koupili klisničku, se kterou už má čtyři hříbata. Najednou se z naší stáje stal středobod nejednoho vesmíru. Eva pořád píše tetě Ludmile a děkuje jí z celého srdce, že jí poslala ten nejsladší a nejhezčí dárek, který kdy dostala.

A právě na této události jsem si uvědomil, že tehdy v nemocnici neměla Eva tak úplnou pravdu. Vlastně všichni jsme koně, velká zvířata s citlivým srdcem, a někdy stačí málo, jeden špatný skok, a z velkého zvířete se může stát lusknutím prstu téměř neviditelný tvor, ale závisí jen na nás, na koních, jestli se pokusíme vyhrabat zpět na nohy, anebo zůstaneme ležet. Je však důležité si uvědomit, že povzdechem „to nezvládnou“ si nepomůžeme.

Buďme jako koně! Běžme dál a neohlížeje se zpátky! Jděme s hlavou vztyčenou a žijme touhou po lepších pastvinách!

Já a Vločka

AMÁLIE JANIŠOVÁ, 11 LET, ZÁKLADNÍ ŠKOLA A MATEŘSKÁ ŠKOLA, LESKOVEC

Jednoho dlouhého dne se na našem statku děly věci..., ale začneme od začátku.

Ahoj, jmenuji se Stella a tohle je náš statek. Jsou tady zvířata, traktory a vlastně vše, co si můžete na statku představit. Nejraději trávím čas u stáji s koňmi. Koně jsou ta nejhezčí zvířata, teda aspoň podle mě. Na statku máme jednoho nádherného koně jménem Vločka. Říkáme mu tak, protože jeho čistá bílá srst nám připomíná nadýchaný sněh. Tenhle kůň je můj největší přítel, kterého si umíte představit.

No dobře a teď už ten příběh. Ráno jsem se probudila a neslyšel žádný řev kohoutů ani ptáčků. Šla jsem se tedy podívat ven, abych zjistila, co se vlastně děje. Kohouti nebyli v kurníku, ptáci nezpívali, kočky nemňoukaly i koně se někam vytratili..., jenom Vločka byla ve stáji. Rozhlédla jsem se, že takhle to nepůjde, a vydala jsem se na výpravu. Samozřejmě jsem se ale musela sbalit. Do batohu jsem si dala baterku, pití, nějaké jídlo a samozřejmě jsem nemohla zapomenout na deku.

Další den ráno jsem s Vločkou vyjela hledat důvod této záhady. Jely jsme dlouho až do doby, než jsme spatřily statek jménem Western. Potichu jsme se připlížily. V tom jsem zahlédla našeho kohouta,

slepice, a dokonce i naše koně. Bylo mi to divné, ale byla to pravda. Vydala jsem se tedy domů na náš statek a řekla vše, co jsem viděla, tatínkovi a mamince. Říkali, že pán z toho statku si zvířata od nás odkoupil za velice dobrou cenu. Byla jsem hodně zděšená a nechápala, jak to mohli udělat. Ale já to tak nenechám, vrátím naše zvířata a hlavně koně nám.

Na druhý den jsem se zase vydala s Vločkou ke statku. Na statku byla nachystaná zabijačka, naše koně a ... Ne, takhle jsem to nemohla nechat! Okamžitě jsem tam vpálila, Vločka mi byla v patách. Chtěly jsme je zpátky. Jenže to nešlo. I když jsem prosila, jak nejvíc jsem uměla, stejně to nepomohlo. Mezitím, co jsem prosila, Vločka už věděla, co dělat. Koním vysvětlila, co se děje, a věřte nebo ne, my to dokázaly. Všechna zvířata utíkala pryč, já nasedla na Vločku a pádily jsme rychle domů. Doma jsem to všechno řekla a rodiče se divili, komu zvířata prodali.

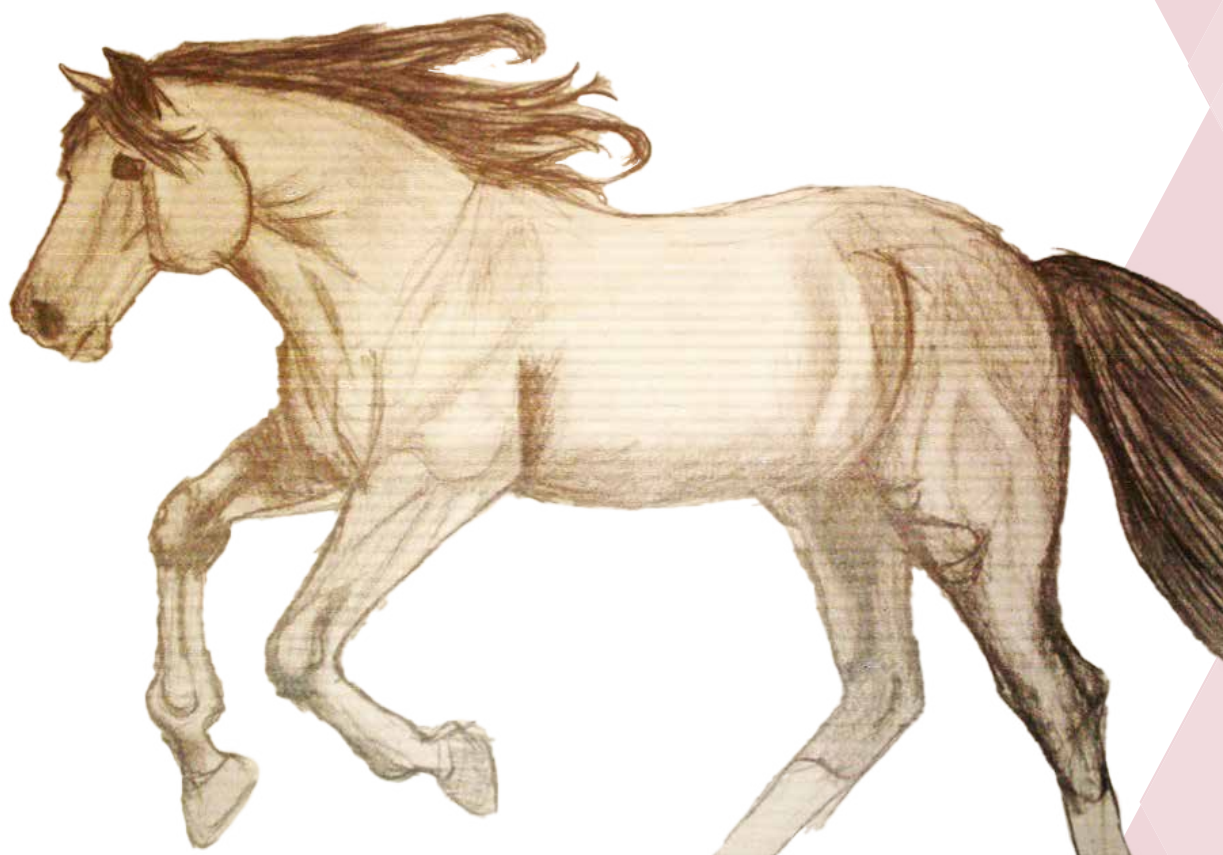
Od té doby naše koně nikdy nikomu nedáváme. Máme hříbata a mnohem víc koní než dřív. Tenhle příběh je důležitý, protože i zvířata dokážou hodně věcí, které si my lidé ani nedokážeme představit.

Koně a jezdci

ALICE KOŠAŘOVÁ, 9 LET A VANDA KOŠAŘOVÁ, 12 LET, ZÁKLADNÍ ŠKOLA T. G. MASARYKA, PRAHA 6

Jmenuji se Alice, moje sestra Vanda. Provedu Vás příběhem, jak jsem začala i moje sestra jezdit na koni jako malá. Ještě jsem malá, je mi 9 let a mojí sestře je 12 a jezdíme. Už ne na ponících, ale na velkých koních. Naučily jsem se na koňských táborech o koně i starat. Jezdit na koni chodíme do Chuchle jednou nebo i dvakrát v týdnu. Když nás koně poslouchají, tak se nám ježdění líbí, ale stane se, že koně i trochu zlobí. Kůň, na kterém jezdím, je Elen. Už mě i kousla do břicha, když jsem si ji sedlala. Taky kope ostatní koně. Když s ní jezdím na jízdárně, tak se ostatní koně a jezdci drží od nás dál. Jinak mě ale poslouchá. Na mých prvních

závodech v parkuru jsem s ní vyhrála. Vůbec jsem to nečekala a měla jsem velkou radost. Moje sestra jezdila na koni Angel. Občas se plašil, když se lekl a shazoval jezdce. Sestře se to právě stalo. Byl to ošklivý pád na obličej, ale dobře to dopadlo. Sestru to neodradilo a jezdí a trénuje skoky na jiném koni. Angel shodil víc dětí, a tak ho nabídli do jiné stáje mimo Prahu. Občas jezdíme i tam a vozíme koním pamlsky. Naše babička se o nás strachuje. Ona se strachuje od pradávna, i když jsme obě doma jezdily na houpacím koni. Říká, že ví, že naším koníčkem jsou koně, že s tím nic nenadělá. Koně a lidé patří k sobě.

Agila se ztratila

IRENA PAULOVÁ, 9 LET, MASARYKOVA ZŠ A MŠ ZEMĚĎELSKÁ, BRNO

Laura a její rodiče bydlí na jízdárně. Laura mezi koňmi vyrůstala, tak se na jízdárně cítí šťastná. Až dodnes. Den začal normálně. Laura se probudila. „Super, je víkend, můžu ještě spát. Ale rodiče ji nenechali spát. „Vstávej, Lauro,“ ozvalo se ze zdola. „Ale mami,“ Laura neochotně vstává z postele. Začne si oblékat rajtky a tričko. „Radši si obleč legíny,“ povídá maminka, která vchází do dveří. „Půjdeme nakupovat,“ dodá a běží do jídelny. „No, super, nákupy,“ procedí Laura skrz zuby. Smutně se podívá na fotku na zdi u postele. Je na ní nádherná hnědá klisna. Tělo má světle hnědé a ocas je tmavě hnědý až černý. Je to Agila, její kůň. Zadívala se na sebe. Má hnědé kudrnaté vlasy. Černé holínky a oblečení na koně. Otěž v ruce. Sedět teď na koni by bylo super. „Škoda, že musím jít na ten nákup,“ povídá si pro sebe Laura, když si za rajtky vyměňuje legíny. Seběhne ze schodů dolů.“

Po snídani jede Laura s maminkou nakupovat. Později odpoledne doma se Laura ptá táty: „Můžu si zajezdit?“ „Ale, Lauro, už se stmívá,“ povídá tatínek. „Ale já nemůžu za to, že nám hloupý nákup trval tak dlouho,“ křičí Laura a běží do svého pokoje. Za chvíli tam vstoupí tatínek. „Laurí, já se tě nechtěl dotknout, ale je opravdu pozdě,“ povídá tiše tatínek. „Hmm,“ zamumlá Laura suše do peřiny. „Já a maminka máme zarezervované místo v restauraci, takže se už budeme chystat,“ povídá dál tatínek. „Aha,“ odpoví Laura a usměje se. „Tak, ahoj,“ loučí se za chvíli.

„Super, pojedu s Agilou na vyjížděku,“ řekne si, jakmile za nimi zapadne dveře. Oblékne rajtky, vezme si helmu a vybíhá ven. Vůbec si nevšimne, že na mobilu svítí ikonka s bouřkovou předpovědí... Doběhne do stáje, najde Agilin box a osedlá ji. Vyhoupne se na ni a odcválá ze stáje pryč. Agila cválá přes pole. Laura si všimne, že tam jsou stopy po kombajnech docela čerstvé. Přece včera tu sklízeli pšenici. „Jé, tam běží zajíc,“ povídá Laura. V cestě jim zavazí nějaké houští. „Skákej, Agilo, skákej,“ pobízí klisničku Laura. Agila vyskočí a přeskočí! „Sláva,“ zajásá Laura. Najednou na cestě začnou být hrbolky. „Půjdu po svých,“ řekne Laura. Vezme si Agilinu otěž do ruky. A pak se to stane. Zahřmí a Agila se lekne, pak se Lauře vyvlíkne a uteče. Potom se objeví blesk a Laura uteče domů.

Po chvíli se rozmyslí a řekne si: „Nebudu tady sedět a bát se.“ Běží ji hledat. Hledá ji dlouho, až na svém rameni ucítí teplý dech. „Agilo!“ vykřikne úlevou. Rychle se klisničce vyhoupne na hřbet a spolu uhánějí domů.

Další den ráno to u snídaneš vypráví rodičům.

„Nikdy to už neudělám. Slibuji!“ slibuje Laura.

KONEC

Příběhy rybičky Bublinky

NIKOLA PRJACHOVÁ, 9 LET, ZÁKLADNÍ ŠKOLA, JINOČANY

Mám doma rybičku bojovnici, které jsem dala jméno Bublinka. Je to sice kluk sameček, ale dala jsem mu tohle jméno, protože jsme rybičce koupili do akvária řasokouli. A ta řasokoule udělala najednou bublinu, rybička se toho lekla a plavala sem a tam. Proto jsem ji pojmenovala Bublinka. Mám zvířátka moc ráda a rybičku jsem si vždycky přála. Když jsem smutná, tak si s ní povídám a koukám se, jak plave. Představuju si, že jsem taky ryba a můžu si s ní povídat a zažívat různá dobrodružství.

Vymyslela jsem si knížku, kde jsem napsala krátké příběhy s Bublínkou, které se mi opravdu staly. Když jsem třeba dostala ve škole trojku, napsala jsem příběh, jak Bublinka dostala z matiky trojku.

Vím, že rybičky nemluví, ale určitě pod vodou zažívají stejná dobrodružství jako my lidé. Tak doufám, že se vám tyhle dva příběhy se šťastným koncem z podvodní říše budou líbit.

Jak Bublinka dostala z matiky trojku

Když šla Bublinka do školy, těšila se na svou kamarádku Elu. „Ahoj Elo!“ pozdravila Bublinka. „Ahoj Bublinko!“ usmála se Ela. Crrrr! „Achjo, začala hodina,“ řekla smutně Bublinka. „Tak děti, řeknu vám známky z matematického testu,“ řekla paní učitelka. „Tomík jednička, Judi jednička, Ela dvojka, Bublinka trojka.“ „Co, trojka?“ divila Bublinka. „Ano, máš čtyři chyby,“ odpověděla paní učitelka. „Achjo, to jsem to ale pokazila,“ myslala si Bublinka. Crrrrr! „Jupí, přestávka,“ zaradovala se Bublinka. „Co máš je svačině, Bublinko?“ ptala se Ela. „Červi,“ odpověděla Bublinka.

Jak se Bublinka naštvála na svou ségru

Jednoho dne řekl Bublinky táta, že půjdeme na návštěvu ke kamarádce ségry, která se jmenuje Viki. Když k ní přišli, Bublinka byla smutná, protože tam neměla svoji kamarádku a vůbec jí to tam nebavilo. Když si její ségra hrála s plyšákem, Bublinka si chtěla vzít autíčko, a tak si ho vzala. Ségra se na ní naštvála a řekla: „Hej, to auto jsem měla já!“ „Ale ty jsi si s ním nehrála,“ řekla Bublinka. Tak si ségra vzala plastovou panenku a začala Bublunku bouchat, aby jí to auto vrátila. Bublinka se naštvála a vyrvala jí panenku z ruky, aby jí už nebouchala. Ségra a Viki si s Bublinkou vůbec nechtěly hrát

„Mňam, ty mám moc ráda, dáš mi taky?“ poprosila ji Ela a na oplátku nabídla Bublince zase mořské řasy. Doma se maminka ptala Bublinky, jak se měla ve škole. „Špatně,“ řekla jí Bublinka. „Dostala jsem z matematiky trojku.“ „To přeci nevádí,“ utěšila ji maminka a nabídla ji večeři. Byli to její oblíbení červi. Bublince bylo hned veseleji. „Tak Bublinko, jde se spát,“ řekla maminka. „A tou trojkou se netrap.“ Bublinka šla spát a na tu trojku přes noc úplně zapomněla.

a dělaly jí naschvály. Zavřely dveře, aby za nimi Bublinka nemohla do pokoje. Bublinka dveře otevřela a ptala se, proč jí tam nepustí. Ségra ji zase začala bouchat, a to už Bublinka nevydržela, vytrhla jí hračku z ruky a vrátila jí to. A co udělala ségra? Začala brečet. Uslyšel to táta, přiběhl nahoru a kdo si myslíte, že dostal vynadáno? No přece Bublinka. Taková nespravedlnost. Naštěstí pak přišla máma a poslechla si, co se stalo. Doma se pak Bublinka urazila, zavřela se ve svém pokoji a všechno řekla své nejlepší kamarádce rybičce. Dlouho si povídaly, hrály ve vodě na honěnou a na schovku. Bublince se zlepšila nálada. A nakonec pak zase měla ségru ráda.

Do hlubin neznáma

EMA RADIMECKÁ, 14 LET, ZÁKLADNÍ ŠKOLA A MATEŘSKÁ ŠKOLA NA DLOUHÉM LÁNU, PRAHA 6

U potoka v hloubi lesa,
seděl jsem tam na kameni,
voda se třpytí a srdce mi plesá,
to bude nějaké znamení.

Už je šero, slunce zašlo,
za kopce zapadlo,
cestu domů si teď našlo,
to nám to dopadlo.

Na krok vidět nebylo,
nevěděl jsem kudy jít mám,
horko mne polilo,
byl jsem v lese, ztracen, sám.

Tu spatřil jsem v dáli světlo,
srdce mi poskočilo,
náhle to však zmizelo,
v tiseň se to změnilo.

Po dechu jsem zalapal,
padal jsem stále níže,
co se teď děje jsem nechápal,
dostal jsem se do potíže.

Voda mne vzala do svých spárů,
a do světa odnesla,
už na to nemám vůbec páru,
mysl mi poklesla.

Táhlo mne to stále níže,
do těch přehlubokých hlubin,
do té krásné vodní říše,
už nevidím ani svůj stín.

Náhle rozjasnil se svět,
vše okolo viděl jsem,
moře, jasné jako květ,
už nevrátím se na zem.

Život tu nemá hranice,
korály, ryby, žraloci,
všeho je tu tisíce,
více než hvězd v noci.

Jak jsem se sem vůbec dostal,
jak jsem se tu ocitl,
jak bych vám to jenom popsál,
jaksi jsem procitl.

Proplouval jsem touto krásou,
nevěda kam hledět dřív,
tohle je teď mojí spásou,
nikdy jsem nebyl takto živ.

Voda kolem chladila,
tu příjemně hřála,
někde se i kalila,
a zde se na mě smála.

Vodní říše, to je zázrak,
bezpečná je to chýše,
vytřela mi zcela zrak,
i když přece jen tíše.

Náhle jsem se celý třás,
co je tu tak divného,
neozval se ani hlas,
ani nic malého.

Naskočila mi husí kůže,
prudce jsem se otočil,
zkameněl jsem v hrůze,
do čeho jsem se to namočil.

Zíral na mne z velké výše,
už nebylo kde se skrýt,
netvor vyšel ze své skrýše,
už nebylo kam jít.

Spolkl mě celého,
až nezbyl ani kus,
konec světa mokrého,
to byl ale hnus.

Už vím, proč všude ticho bylo,
teď je však už pozdě,
něco to do sebe ale mělo,
chvilí jsem žil v pohodě.

A tak jsem dožil bez trápení,
bez dlouhého konce,
to bylo to mé znamení,
konec věčného slunce.

Maya a kůň Blesk

NELA ROHLÍKOVÁ, 11 LET, ZÁKLADNÍ ŠKOLA GUTOVA, PRAHA 10

Na kraji lesa ve vesničce jménem Dolní na statku bydlela holčička jménem Maya se svým koníkem Bleskem a maminkou.

Blesk je nebojácny hnědý kůň s černou hřívou a černými kopyty. No, a jak už to tak bývá, Blesk byl nejrychlejší kůň ve vesnici.

Když šla Maya jednou po obědě ze školy, všimla si papírku, který byl nalepený na lampě. Psalo se tam, že vesnice, které se přihlásí do soutěže, tak si mají vybrat koně a jezdce. Ti pak budou jezdit závod. Maya utrhla papír a okamžitě běžela domů.

Doma na ní čekala maminka s úsměvem na tváři. Maya začala mamince vyprávět o soutěži, jenže maminka ji zastavila a pověděla jí, že už jsou jako vesnice přihlášení a že ten závod poběží ona s Bleskem. Maya se rozzářila a políbila maminku na tvář.

Ještě v ten den večer vyrazila Maya s Bleskem na louku. Maya naskočila na Bleska a běžela s ním po mokré louce. No a Maya si nevšimla kamene a i s Bleskem o něj zakopli.

Maya skončila jen s trochou modřin a odřením, ale Blesk ne. Blesk měl bohužel pochroumanou nohu. Když se Maya v dešti s brekem vrátila domů, pověděla

mamince, co se stalo. Maminka byla též nešťastná, obejmula Mayu a vysvětlila jí, že ho budou muset uspat a nebo mu zaplatit operaci, na kterou ale nemají peníze. Maya se ale nevzdala a rozhodla se, že druhý den zavolá kamarádům.

Maya ráno vstala zavolala kamarádům Elence a Sebastianovi a vysvětlila jim situaci a zeptala se jich, jestli jí pomůžou našetřit peníze pro Bleska. Kamarádi souhlasili, protože chtěli, aby se Maya zúčastnila závodu.

No, a tak začali kamarádi prodávat perníčky s hlavou Bleska.

A jak už se stalo po týdnu si kamarádi na Bleskovu operaci našetřili.

Maminka už za oknem vidí Mayu, jak běží s krabičkou plnou peněz směrem k domovu.

Maya s úsměvem otevřela dveře a řekla mamince, že spolu s Elenkou a Sebastianem našetřili na operaci pro Bleska.

O pět dní později Katka s Bleskem úspěšně zvládli závod a umístili se na prvním místě.

Rybník za vesnicí

BÁRA SOLNICKÁ, 15 LET, ZÁKLADNÍ ŠKOLA ŠRÁMKOVA, OPAVA

Za vesnicí rybník stál,
zrcadlil svět, tak jak ho čas psal.
Kapři v něm líně kroužili,
rákosí šeptalo a čápi se brodili.

Kdysi tu voda chladila léta,
v zimě zas led jak zrcadlo světa
držel pod sebou svět snění,
teď se však všechno náhle mění.

V létě se hladina zmenšila v louži,
v bahně se žáby marně souží.
Rákos se suchem hroutí k zemi,
kapři se dusí mezi stébly.

Pak přijde déšť – ne kapky tiché,
ale vlny divoké, prudké, liché.
Voda se řítí přes pole, lány,
bere si domy, mosty, brány.

Člověk se dívá, chápe snad?
Sázíme beton, kácíme sad.
Rybník, co chránil vesnici kdysi,
teď jenom mlčí, žijí v něm krysy.

Krajina pláče, ztrácí hlas,
změny jdou rychle, krátí se čas.
Zastavte, promluvme k zemi znovu,
činy naše mohou zvrátit smutnou vlnu.

Medúza

NATÁLIE SUŠILOVÁ, 11 LET, ZÁKLADNÍ ŠKOLA GUTOVA, PRAHA 10

Mysleli jste si, že neexistuje zajímavější tvor než strašlivě vypadající ksukol, vejcorodý savec jménem ptakopysk nebo chameleon se zygodaktylníma nohama a extra lepivým jazykem? Tak to jste na velkém omylu. Když se totiž podíváme do tajemné říše pod vodní hladinu najdeme něco neuvěřitelného a úžasného v každém koutě. Kdybych měla vyjmenovat všechny mořské potvůrky, které mě kdy zaujaly, byli bychom tady hooooódně dlouho, a to nemluvím ani o tom, že většina mořských hlubin nebyla zatím vůbec prozkoumaná. Umíte si vůbec představit co všechno před námi vodní říše ještě skrývá? I když jsem zatím nikdy nezažila pobyt u moře, už od školky jsem si představovala, že jednou budu pracovat na výzkumné zaoceánské lodi. Byl by to můj splněný sen vidět naživo třeba maličkatou chaluhožravou mořskou ovci, mořského andílka valovku severní, ostrozrakého stračka pavího nebo údajně nejošklivějšího tvora na světě tlustohlavce. Věděla jsem, že splnit si takový sen nebude vůbec snadné, proto jsem si od rodičů přála kousek mořského světa k nám domů. Do pokojíčku jsem chtěla veliké zakulacené akvárium s medúzami.

A víte jak to dopadlo? Máme doma syrského křečka Špekáčka (je to samička a moje největší zlatíčko ♥) a akvárium se sladkovodními červenými krevetami.

A co...svého snu o medúzách se nikdy nevzdám a tuto nesmrtelnou želatinu určitě víc prozkoumám. A tím slovem nesmrtelnou myslím opravdovou nesmrtelnost. Některé druhy opravdu neumírají. Když zestárnou vrátí se do stádia polypu a později se

jeho oddělením změní zpátky v medúzu. To je přeci naprosto úžasné, že tvor, který nemá mozek, srdce ani kostru dokáže něco takového.

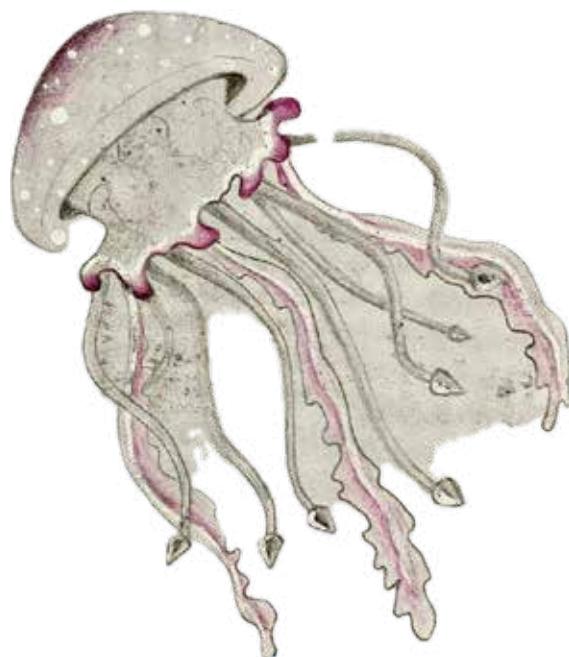
Medúzy už na Zemi přežívají více jak 500 milionů let. Talířovka ušatá za tu dobu zdokonalila svůj vývoj natolik, že se umí naklonovat. Kvůli tomu všemu si myslím, že je potřeba medúzy dál zkoumat a zjistit jejich význam pro celý vodní ekosystém.

A takto vidím medúzy ve zkratce já:

Jednoduše řečeno – bez mozku, bez srdce, bez kostí, bez očí, bez páteře, bez nosu... Tak trochu si říkám, že je možná blízce spřízněná s nudlemi (:

Medúza žije ve sladké i slané vodě. Žere ryby, koryše, řasy a rostliny – a pak to zase stejným otvorem vykadí. Jo, její pusa je zároveň také zadek „Ňam Ňam“.

Další fakt - medúza se skládá z 95% z vody - asi jako ovocné pitíčko s brčkem. Mnoho podobných tvorů, kteří by stáli za hlubší prozkoumání prostě nenajdete.

Amálka a Flíček

**FRANTIŠEK ŠOTOLA, 10 LET, BISKUPSKÉ GYMNÁZIUM J. N. NEUMANNA,
CÍRKEVNÍ ZÁKLADNÍ ŠKOLA A ZÁKLADNÍ UMĚLECKÁ ŠKOLA, ČESKÉ BUDĚJOVICE**

Byla jednou jedna holčička. Jmenovala se Amálka a bydlela se svými rodiči v malém bytečku na sídlišti v Českých Budějovicích. Amálka byla sama, neměla žádné zvíře ani sourozence a často ji přepadával smutek. Moc si přála nějakého domácího mazlíčka. Měla ráda koně, ale její rodiče neměli peníze na placení „koňského kroužku“.

Jednou Amálka psala krásný příběh do soutěže na téma Koně a lidé, kterou vyhlašoval Hřebčín Kladruby, a vyhrála první místo. Získala za to setkání s jedním starokladrubským koněm jménem Flíček a hned si ho zamilovala. Za několik dní měla narozeniny a rodiče ji vzali do Kladrub. Tam jí nachystali skvělé překvapení – na celé prázdniny prostorný dům i s vlastním pokojem s koňským motivem, ale hlavně ohradu, uvnitř které byl její milovaný Flíček. Amálka měla velkou radost,

především když přišla její nová lektorka Lenka. Ta Amálku naučila, jak o Flíčka pečovat a jak na něm jezdit. Když Amálka poprvé jela bez Lenčiny pomoci, Flíček najednou promluvil: „Chtěla by ses proletět?“ zeptal se. „Ano!“ odpověděla Amálka. „Tak se pořádně drž!“ řekl nazpět Flíček. Bylo to jejich velké tajemství.

Jak to, že Flíček létal? To díky skvrně, která měla tvar hvězdy. Právě kvůli ní dostal Flíček nejen své jméno, ale i zvláštní schopnost mluvit a létat. To si Amálka pamatuje dodnes. A pro děti, jež si koně nemohou dovolit, založily Amálka s Lenkou „Hobby horsing“ – to je skákání s tyčí, která má koňskou hlavu. A tak Lenka i Amálka dodnes děti učí, že zázraky se dějí. Tento příběh nám dává poselství, že když si něco opravdu přejeme, splní se nám to a i zázraky se dějí.

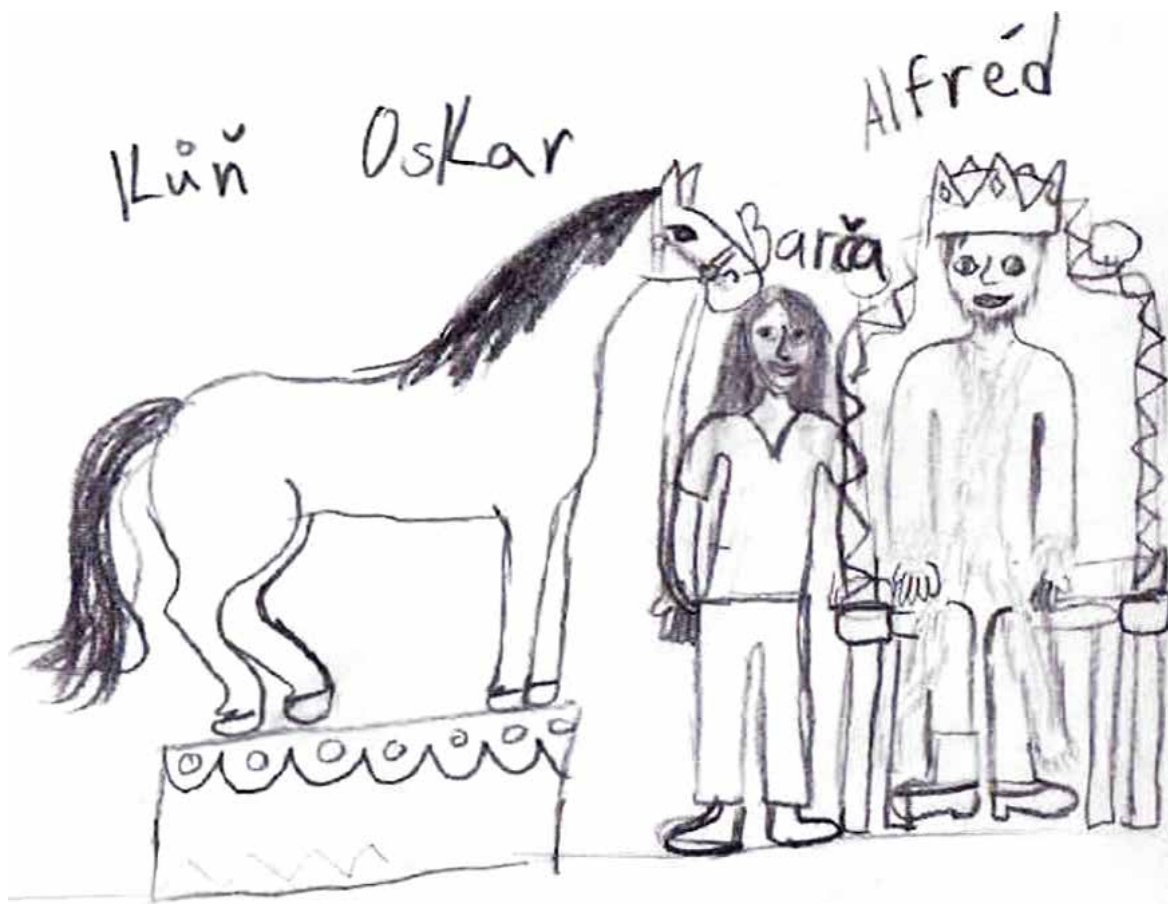
Barča a starý kůň

MARIE ŠULCOVÁ, 10 LET, ZÁKLADNÍ ŠKOLA T.G. MASARYKA, PRAHA 12

Bylo nebylo jedno království, kde se oženil Král Alfréd s Královnou Kateřinou a brzy se jim narodil prvorozený syn. Když mu bylo sedm let, tak záhadně zmizel. Všichni ho marně hledali. Královna byla čím dál víc smutná a smutnější, až nakonec žalem zemřela. Král Alfréd z jejího úmrtí vážně ochořel a nevládl tak dobře, jak si poddaní představovali. I nabízeli mu aby se vlády zřekl a předal trůn nějakému mladému a chytrému panovníkovi. Ale Král Alfréd ze své nemoci nechtěl odejít a vzdát se trůnu.

Na královském hradě měli také koně Oskara, kterého vozili na závody a výstavy nejhezčích

koní po okolních královstvích. Měli i pár pohárů a medailí. Ale jak šel čas, kůň Oskar začal být starý a už nebyl tak krásný a rychlý jako za mlada. A tak král Alfréd rozhodl, aby ho nechali utratit. Ale to se velmi nelíbilo Barče z podhradí. A tak se vydala ke Králi protestovat. Ale brány byly zamčené, ale i kdyby se přes ně dostala, tak tam jsou vojáci a stráž. A i kdyby se dostala přes ně, tak tam jsou zavřené dveře trůnního sálu. A to už Barča začala ztrácet naději. Rozbrečela se a s pláčem běžela domů. Když doběhla domů, zeptal se jí její bráška Jonáš: „Co se ti stalo Barčo?“ „Viš, jak mám toho oblíbeného koně Oskara?“ „Ano“, odpověděl Jonáš. „Tak oni ho chtějí zabít jen proto, že už není

tak hezký, aby mohl vyhrávat soutěže.“, dopověděla a ještě se víc rozbředla. Jonáš chvíli přemýšlel a pak řekl: „Mám nápad.“ „Jaký?“, řekla Barča. „Mohli bychom se převléknout do našeho karnevalového kostýmu, který má představovat posla a dělali bychom, že jsme poslové z vedlejšího království. A protestovali bychom proti zabití koně Oskara.“, navrhl Jonáš.

Barče se rozjasnila tvář a řekla radostně a s nadějí: „Tak JO!“ A tak šli. Před královstvím je ale zastavili vojáci a zeptali se jich: „Kdo jste a co chcete?“ Sourozenci na sebe koukli a řekli najednou: „My jsme poslové z vedlejšího království a chceme mluvit s Králem Alfrédem.“ „No dobrá“, řekli vojáci. „Ale jestli ublížíte našemu Králi, tak dostanete co vám patří.“ Sourozenci přikýkli a vojáci je pustili do hradu. Když přišli za Králem, řekl Jonáš: „Pane Králi, my jako poslové z vedlejšího království Vám oznamujeme, ...“ Král mu skočil do řeči a řekl: „Co mi oznamujete?“ „Že náš král Vás žádá o

to, abyste nechali žít koně Oskara,“

„No dobrá“, řekl Král a oba dva sourozenci si mysleli, že je vše v pořádku. Ale nebylo to tak jak si představovali. Hned ráno totiž Král Alfréd nechal vyhlásit, že kdo dá nejvíc korun za Oskara, může si ho vzít domů.

Ale protože Jonáš s Barčou byli chudí, tak si Oskara nemohli dovolit koupit a vzít domů. A to Barča nedopustila. A tak se tajně bez Jonáše vplížila do královských stájí. Ale co se nestalo, Oskar ve stájích nebyl. Barče jako první myšlenka naskočila, že Oskar je někde v mučírně. Tak se rychle sprintem rozběhla do vězení. Ale tam ji čekaly jen dvě špatné zprávy. Ta první byla, že tam Oskar nebyl. A ta druhá byla, že tam hlídali vojáci a ti ji zajali. Barča sebou trhala, ale co by dvanácti letá holka svedla proti vycvičeným vojákům. Když ji vedli do cely, tak si Barča všimla nápisu „Lidské vězení“. A když se koukla na vedlejší uličku, tak tam byl nápis

„Koňské vězení“. Barče hned docvaklo, že tam musí být Oskar. Když ji dovedli do vězení, tak posmutněla, protože co by ve vězení udělala pro to, aby Oskara zachránila. Chtěla zatřást dveřmi od vězení, protože byla velmi naštvaná. A když s nimi zatřásla, zjistila že jsou celou dobu nezamčené, ani na chvíli neváhala a rozběhla se do „Koňského vězení“, aby zachránila Oskara. Když tam doběhla, tak se jí rozjasnila tvář natolik, že byste ani nevěřili. Jakmile uviděla Oskara, rozběhla se za ním, aby ho objala.

V půlce cesty se ale zastavila, protože uslyšela jak Oskar mluví lidskou řečí. Nedávalo to smysl, protože Oskar byl přece kůň. A tak na něj začala Barča mluvit také lidskou řečí. Oskar jí překvapivě rozuměl, a tak jí řekl co vlastně je. Řekl jí: „Barčo, já vím, že si myslíš, že jsem kůň, ale já jsem doopravdy byl kluk starý jako ty, a koňskou podobu mi přičarovala jedna čarodějnice, Morzel.

Dala mi ji, protože jsem nebyl hodný, a ze všech jsem si dělal zlou srandu. Ale přísahám, že jestli mě vysvobodíš, tak už budu hodný.“ Barče se chvíli rozmýšlela, ale nakonec řekla: „Ale já nevím, jak tě mám vysvobodit?“ „Neboj, nebude to stát tvoji duši,

ale docela těžké to je.“ „A jak tě mám tedy vysvobodit?“ „Musíš říct: „Poslouchej mě Morzel.“ V tu chvíli tě začne poslouchat a ty ji musíš donutit vyslovit slovo člověk. Ale protože lidi nemá ráda, tak to slovo nerada říká.“ „Dobrá“, řekla Barča. A začala říkat: „Poslouchej mě Morzel, dám ti hádanku. Má to dvě ruce, dvě nohy a obličej. Co to je?“ Ozval se nejdřív jen smích, ale pak se ozvalo: „Přece člověk.“ V tu ránu se z koně Oskara stal mladý kluk a Barča začala jásat a odvedla Oskara k sobě domů, aby poznal Jonáše, mámu i tátu. Když večeřeli, Oskar jim řekl, že on je doopravdy syn královny Kateřiny a krále Alfréda a že zmizel kvůli kouzlu Morzel a byl z něj kůň a král a královnou ho nepoznali.

A tak hned ráno vyrazil Oskar s Barčou a Jonášem na hrad, aby vzkázali králi, že jeho syn je zpět a že kůň Oskar byl celou dobu jeho syn a že ho málem nechali zabít. Když tohle všechno uslyšel král, nejdřív jim nevěřil, ale pak byl šťastný, že se mu vrátil syn. Král se uzdravil a Oskara posadil na trůn a celé království se radovalo, že mají mladého a hodného krále.

Konec

Putování za novým domovem

ANNA TESLÍKOVÁ, 12 LET, ZÁKLADNÍ ŠKOLA A MATEŘSKÁ ŠKOLA NA DLOUHÉM LÁNU, PRAHA 6

Je krásný letní den a malý krab poustevníček jménem Karel tráví svůj volný čas na pláži. Jak se tak poflakuje, tak najednou zjistí, že ho začíná něco tlačit na zádech. Už mu to došlo. Ulita, kterou má na sobě, mu začíná být hodně těsná.

Poustevníček Karel tedy vyleze z ulity a to znamená, že teď nemá žádný domov. Karel se proto musí vydat hledat novou ulitu, ve které bude bydlet. Rozhodne se, že když už je na pláži, tak tady hned může začít hledat. Poustevníček začíná hledat. Všude okolo sebe vidí jenom písek, kameny a vodu. Ale najednou uvidí za velkým kamenem ležet něco červeného. Karel se tedy běží rychle podívat co to je. Na ulitu to ale moc nevypadá.

Když přijde blíž k té červené věci, zjistí, že to je červené víčko od plastové láhve. „No, tahle pláž je tedy pěkně znečištěná“ zamumlá si pod fousky. Rozmyslí se ale, že by si to víčko stejně mohl vyzkoušet, jestli by mu neslušelo. Karel tedy vezme víčko a položí si ho na záda. Kupodivu ho víčko netlačí jen mu trochu padá. Rozhodne se, že se půjde ukázat ostatním poustevníčkům, co na to budou říkat. Když Karel přijde ke skupince poustevníčků a předvede jim svůj nový domeček, ostatní se mu začnou hlasitě smát.

Karlovi se z toho chce plakat, ale slzy udrží a od skupinky odběhne dál do moře. Když je Karel v bezpečné vzdálenosti od skupinky, sundá si víčko a řekne si, že bude hledat dál. „Někde přece musí čekat nějaká krásná a pohodlná opuštěná ulitka“. Říká si, že se tedy raději než na pláž, podívá trochu dál od břehu. Karel se vydá do vody a první, co v moři vidí, je jen písek, malé šedé kamínky a pár mořských zelených řas. Rozhodne se tedy podívat se trochu dál do hloubky.

Cestou se rozhlíží kolem sebe, ale nic nevidí. Najednou ale spatří něco blyštivého a plave se podívat co to může být. Je to krásná stříbrná brož, kterou tady nejspíš nějaký člověk ztratil. Jak se sem asi dostala? Že by z nějaké staré potopené lodi? Karlovi se podaří si brož nandat na záda, ale na něj je hrozně těžká. „Je to tedy těžký domeček, ale zas je krásně blyštivý a lesklý. Takový domeček žádný jiný

poustevníček určitě nemá“. A opravdu, brož svítila a blyštěla se do dálky. Nad mořem létalo hejno racků a jak uviděli něco blyštícího pohybovat se pod mořem začalo je to hrozně zajímat. Vrhli se tedy na Karla a snažili se mu jeho stříbrný domeček vzít. Poustevníček Karel se ale nemohl s tou těžkou broží skoro ani pohnout. Už to vypadalo, že Karla uklovají k smrti ale najednou se odněkud vzala neznámá ryba, chytila Karla a odplavala s ním dál do hloubky. Ryba plavala velmi rychle a tak z Karla spadla ta brož a skončila někde u velkých kamenů na dně moře. Po docela dlouhé době co ryba s poustevníčkem svištěli mořem, se ryba zastavila a řekla, „Jé já jsem se zapomněla představit. Já se jmenuji Lída a jak sis všiml tak jsem ryba.“ Poustevníček Karel se také představí a poděkuje za záchranu života. Lída se s Karlem rozloučí a odpluje zpátky odkud se vynořila. Už je z celého putování unaven, ale rozhodne se, že musí hledat dál a nevzdávat to. Rozhodl se tedy, že se podívá do hloubky moře i když říkal, že se tam nepodívá. Vždycky se hloubky bál, ale co mu zbývá. Plave tedy do velké hloubky, kde už je voda tmavší a chladnější a hledá dál svou vysněnou ulitu. Jak tak plave, najednou spatří něco obrovského a zničeného úplně na dně. Je to opuštěná, stará loď.

Karel se rozhodne podívat se do vraku lodi. Když se dostane do kajuty, spatří na zemi něco rezavého, ale tvarem to jako ulita vypadá. Plave tedy blíž, aby se podíval co to je a aby si to vyzkoušel jestli mu to bude hezky sedět na zádech. Zjistí, že je to hodně starý zvonek, ale stejně si ho vyzkouší. Zvonek Karlovi sedí, ale je na něj trochu vysoký.

Karel vyplave z lodě, ale jak tak plave, tak zvonek, který má na zádech, zvoní všude kolem. Zvonení zvonku zaslechnou dva hladoví žraloci, kteří právě shánějí něco k snědku a Karel by pro ně byl aspoň malá svačinka. Karel se vyleká a chce uplavat pryč, ale žraloci jsou mnohem rychlejší než on. Když zjistí, že jim neuplave, musí vymyslet něco jiného. Už to má. Snaží se co nejrychleji vplavat zpátky do lodi a schovat se někam, kde ho žraloci nenajdou.

V tu ránu a Karel spatří v kajutě malou skříňku, do které by se opravdu žádný žralok nevešel, ale pro něj by byla tak akorát. A napadne ho, že by se

tam mohl schovat. Rychle vleze do skříňky a doufá, že ho tu žraloci nenajdou. Oba žraloci už jsou u kajuty a pomalu hledají Karla. Karel se snaží ani nedýchat, aby ho zvonění zvonku neprozradilo.

Žraloci našťavaně prohledávají celou loď, ale nakonec s nepořízenou odplují pryč. Hned co žraloci odejdou, Karel si sundává zvonek ze zad a vyleze skříňky. Ještě je z toho pořád vyděšený. Když si Karel zkontroluje, že na lodi už nikdo není, vyplave z lodě a pomyslí si, že už je to zbytečné hledat si novou ulitu. Vždyť kvůli tomu přišel dvakrát málem o život. A tak se vydá zpátky ke břehu a říká si, že holt ze něj asi bude už na pořád

bezdomovec. Vyleze smutný z vody a nedokáže uvěřit svým očím. Hned těsně před ním stojí krásná ulita, kterou ještě na žádném jiném poustevníčkovi neviděl. A teď tam stála jen a jen pro Karla.

Karel si ji hned nasadil na záda a ulita mu seděla přesně. Nepadala mu, nebyla vůbec těžká. Byla to ta nejkrásnější ulita. Karel byl moc šťastný. Teď má krásný domov, který mu můžou všichni jen závidět. A z toho vyplývá poučení, že někdy je třeba velká snaha a je třeba ujit dlouhou a náročnou cestu, aby výsledek stál za to.

KONEC

Bobří hráze

DANIELA TKÁČIKOVÁ, 10 LET, ZÁKLADNÍ ŠKOLA A MATEŘSKÁ ŠKOLA ANTONÍNA ČERMÁKA, PRAHA 6

Chtěli jsme se projít údolím Rokytky,
je tam hustá tráva a rostou tam kytky.
Bydlejí tam bobři, dělají nesnáze,
okusují stromy, staví si hráze.
Na hrázi si hrajou, panáčkují, vyvádí,
všude mokro, všude bláto, jim to vůbec nevadí.
Voda stoupla, rozmočila zem.
Musíme se vrátit domů, tudy neprojdeme.

Závod

KRISTÝNA TKÁČIKOVÁ, 8 LET, ZÁKLADNÍ ŠKOLA A MATEŘSKÁ ŠKOLA ANTONÍNA ČERMÁKA, PRAHA 6

V řece plavou ryby,
nedělají chyby.
Mají závod v plavání,
jedna druhou předhání.
Vyhráli to pstruzi,
kapři byli druzí.

Jak koně a poníci pomáhají lidem

BARBORA VÍTKOVÁ, 11 LET, ZÁKLADNÍ ŠKOLA K. V. RAISE, LÁZNĚ BĚLOHRAD

Byla jednou jedna hodná holčička, která se jmenovala Barunka. Když se narodila, všichni se moc radovali. Později se zjistilo, že holčička Barunka má vzácné onemocnění, že je ze všeho často unavená, bolí ji hlavička, nemá sílu ve svalech. Proto ji lékaři doporučili hipoterapii u koní. Holčička Barunka jezdila k různým koním, na kterých jezdila. Moc se jí to líbilo a koně si velmi oblíbila. Jezdila do hřebčína do Kladrub nad Labem, kde si prohlížela různé krásné koně. Vloni zjistila, že kousek od jejich domečku má paní koníka Carlettu a poníka Chilli a domluvila si tam, že k nim bude jezdit na ježdění. Paní byla moc fajn a holčičku Barunku kdykoliv to bylo možné svezla na koníkovi i poníkovi a ještě ji naučila se o koníky a poníka starat. Holčička Barunka je hřebelcovala, chystala a odměřovala jim krmivo, seno a slámu a chodila s nimi na procházku. Dokonce je mohla i lonžovat, tedy držet na provaze lonži a oni pobíhali kolem ní. Tahle setkání s koníkama holčičce Barunce moc pomáhala, trochu si zpevnila svaly, hlava ji bolela méně často a únava u koní

úplně přešla. Koně prostě dokáží s člověkem zázrak a v nemocích mu moc pomáhají. Holčička Barunka se těšila na koně a koně se těšili na ni.

Protože tohle kouzlo viděl Jéžišek, tak letos před Štědrým dnem holčičce Barunce nadělil poníčku Malutku. To bylo radosti a štěstí ještě více. Holčička Barunka se stará o dalšího poníka, kterého si občas nasedlá a svezle se na něm. Většinu času ho hřebelcuje, krmí, mazlí se s ním a povídá. Hodná holčička Barunka při každém nákupu s maminkou přihodí do košíku mrkvičky pro poníčku a poníčka Malutka každý den v ohradě hodnou holčičku Barunku vyhlíží.

Člověk a kůň patří k sobě, jsou to nerozluční kamarádi.

A tahle holčička Barunka jsem já, poníčka Malutka od Jéžiška je moje a já jsem moc šťastná.

Krab a mořský koník

AMÁLIE ZEMANOVÁ, 12 LET, ZÁKLADNÍ ŠKOLA A MATEŘSKÁ ŠKOLA NA DLOUHÉM LÁNU, PRAHA 6

Krab Karel žil spokojeně v moři a rád se toulal sám. Jako krab chodil samozřejmě po straně, rovně to neuměl.

Takhle ho potkal mořský koník Honza. A smál se mu, že chodí bokem. „Karle, není to moc nepohodlné? Takhle se chodit přece nedá a ty ještě určitě každou chvíli do něčeho vrazíš!“

Jenže Karel to jinak neuměl. Když se k tomu Honzovi přiznal, koník povídal: „No jo, každý to umíme jinak, ale podívej se na sebe a na mne. Já plavu rovně a krásně, takže mně všichni vidí rádi. A ty se ploužíš a šmajdáš.“

A tak si Karel řekl, že koník má pravdu, a zkusí tedy chodit rovně. Ale hned jak to udělal, zamotaly se mu nožičky a krab se v tu ránu válel na dně v písku. A Honza se mu smál, že je trdlo.

Ale Karel se na něj nezlobil. A řekl mu, aby naopak koník zkusil plavat bokem. A co se stalo? Honza ihned zaplul mezi korály a natloukl si čumáček.

„Vidíš? Každý z nás to umí jinak a ten druhý to po něm dělat nemůže. Hlavně se musíme vždycky dostat tam, kam potřebujeme.“

A od té doby se už mořský koník Honza nepoškleboval jiným za jejich způsob pohybu. Tedy, jen do chvíle, než potkal chobotnici, která se pohybovala jako rozteklé želé.

A protože je to bajka, tak ponaučení.

Není důležité, jak chodíte a jestli nejste směšní. Hlavní je, abyste se dostali vždycky do cíle.

Koně a lidé

TEREZA ZMRZLÁ, 14 LET, ZÁKLADNÍ ŠKOLA A MATEŘSKÁ ŠKOLA, STARÝ HROZENKOV

Dvě odlišné skupiny, odlišná myšlení, pohyb, energie, ale přesto jsme si pro ně našli místo v srdci. Koně jsou majestátní, elegantní a inteligentní tvorové, které musíme respektovat a chovat k nim úctu, a oni ji pak budou mít k nám. Proč? Proč zrovna koně?

Možná proto, že se v jejich blízkosti cítím dobře, všechny starosti ze mě opadnou a po jejich boku se cítím bezstarostně. Od té doby, co jsem s nimi, se můj svět změnil. Už nepřemýšlím nad tím, co budu dělat nebo s čím novým začnu, prostě se jen obleču a jdu.

Koně umí být laskaví a z vlastní zkušenosti mně přijde, že v jejich blízkosti na všechny starosti, i když budete mít špatnou náladu, rychle zapomenete. Je to zvíře s inteligencí – i kdybyste byli daleko od domova, on vás zaveze domů, třeba i když by byla tma.

Kůň umí vycítit vaše emoce, smutek, radost, a jakou máte náladu; dokáže ze smutného člověka

rázem udělat veselou osůbku. Musíme k nim chovat respekt, ale zároveň oni musí mít respekt k nám. Neměli bychom je přetěžovat, když se jim zrovna nechce pracovat ze sedla, nejsou to stroje, třeba ho vezměte jenom na procházku nebo můžete pracovat ze země.

Koně mi dali cíl v životě – něco dokázat, všechno není hned, ale je na tom potřeba pracovat. Já jsem se taky nenaučila jezdit hned, vzdát se je rychlá cesta, naopak něco dokázat je cesta dlouhá, krkolomná a namáhavá, ale když něco dokážete, dostanete se do cíle, je to dobrý pocit.

Kdybych si měla někdy vybrat něco jiného, tak bych si nic nevybrala. Tohle je nejlepší, co mě mohlo potkat. Musela jsem hodně bojovat, abych k nim mohla chodit, hodně přemlouvat a prosit, ale teď bych si už bez toho nemohla představit žít. Je to těžké, když máte v rodině nekoňáky, kteří vás nikdy nepochopí. Akdo ví, možná si jednou splním sen a budu mít vlastního.

Ráček Pepík

MAREK ŽIVOTSKÝ, 13 LET, GYMNÁZIUM OLGY HAVLOVÉ, OSTRAVA-PORUBA

Ráček Pepík z řeky Ostravice,
váží si domova převelice.
Rád si s kamarády hraje,
pod kameny něco hledaje.

Svou řeku rád má,
každý kout v ní zná.
Jeho přítomnost čistou řeku značí,
každý ekolog ví, o co tu kráčí.

Velkou a rozšířenou má rodinu,
čas od času vykoukne s fousky nad hladinu.
Loví kořist po setmění,
vždy však úspěšný není.

Občas řeku opustí,
když škola prázdniny dopustí.
Své vzdálené příbuzné navštíví,
cestovatelem je opravdu vášnivým.

Strýc s tetou žijí v moři,
většinu času tráví v místní laboratoři.
Věnují se čištění vody,
aby člověk nenapáchal více škody.

Domů se vždy z prázdnin těší moc,
věří v lepší budoucnost.
Doufá, že nebude dlouho druhem chráněným,
ale vyskytující se tvorem přirozeným.

Pod vodou

NELA BARTONÍČKOVÁ, 18 LET, GYMNÁZIUM MATYÁŠE LERCHA, BRNO

Mezi prsty mlhavými
kapičky, kapky vody proudí,
ne jako já – ony tu nezabloudí
mezi stonky nevinnými.

Klesám ke dnu hlubokému,
bublínky vzduchu stoupají
až – až k samému okraji,
k povrchu vody divokému.

Proudy mi údy svazují
cít, sílu v rukou ztrácím
snad hříchy své tím splácím
však polepším se – slibuji.

Jsem obětí Vodní říše,
aniž bych se vzepřela,
už jsem pod vodou zmizela.
Chci jenom stoupat výše.

Svůj život – jako v zrcadle
vidím v té hloubi ohavné.
Všechny ty činy nedávné -
i já už patřím mezi padlé.

Ach, paní vody, zachraň mne!
Již ztrácím svoje vědomí –
což ty nemáš svědomí?
Nechat tu tělo bezvládné.

Jsi paní Vodní říše
a přec tu v klidu stojíš,
nade mnou své ruce lomíš,
díváš se na mě tiše.

Proužky sukně si tu vlají
a to zcela všetečně.
Všimla sis mne konečně?
I ryby povědomí mají.

Ach, byla jsem tu zbytečně.
Teď v hloubi ztrácím síly
a po malinké chvíli
už na dně ležím – netečně.

V mé nové bídné skrýši
nikdo mé tělo nenajde,
již bude navždy záhadné –
ve věčné Vodní říši.

Utopenec

NELA FABÍKOVÁ, 17 LET, GYMNÁZIUM KOMENSKÉHO, HAVÍŘOV

„Jak jsem se sem dostal?“ ptám se sám sebe.

Jak je možné, že jsem takhle skončil zrovna já. Tady. Na dně. Proč vůbec existuji?

My lodě se nerodíme z plátů plechu a dvaceti různých kovů, z těch je až naše dospělé tělo. Rodíme se z myšlenek a ambicí, v krvi nám koluje cílevědomost a ego našich stvořitelů. Lodě nejsou jen dopravními prostředky či válečnými stroji, jsou zhmotněním nápadů, vzpomínek, definicí volnosti... Jsme matkami, sestrami, bratry a otci, ale hlavně jsme dětmi. Děti nelítostného a rozbouřeného oceánu, dětmi, které se příliš neliší od dětí lidských...

Máme sny a naděje.

O čem jsem snil já?

Toužil jsem po tom, jak prozkoumám každý centimetr vody na světě. Protože kdo jiný než já? Kdo jiný než Bismarck?

„Bismarck...“ zašeptám, jenže žádné uspokojení mi to nepřinese.

Mnohem lepší to bylo, když jej obdivně vyslovovali lidé a nemohli ze mě strhnout oči. Tak majestátní jsem byl...

Mám krásné jméno. Znělé a plné historie, ale hlavně krátké a úderné, dobře zapamatovatelné. No, neříkejte, že není lepší než třeba Král Jiří V. nebo Rodney... Jméno lodě je její největší chloubou – a já se vsutku mám čím chlubit.

Kolem přídě mi proplave vyplašená chiméra.

Znovu se zasním.

Začali mě vyrábět už dávno – snad před sto lety. Pamatuji si, jak o mně mluvili už tehdy, když jsem existoval jen v podobě nákrešů povalujících se na stole zašpiněném tuší.

„Největší loď.“

„Král Atlantiku.“

„Zázrak...“

Slastně vzpomínám na své prenatalní období. Ano. Tím jsem byl.

Ale co jsem teď?

Narodil jsem se v Hamburku, stejně jako většina mých sester a bratrů. Nebyl jsem ale žádný žabař. Výtlak 41 700 tun, 251 metrů na délku a 36 metrů na šířku. Pohánělo mě dvanáct kotlů na přehřátou páru a tři turbíny mé mateřské firmy. K tomu bylo mé tělo oblečeno do kabátu z chromikové oceli, která mi náramně slušela... Nebyl jsem sice revoluční ve smyslu technologických průlomů, ale to mě nezastavilo. Byl jsem totiž výjimečný díky své kombinaci síly, rychlosti a odolnosti.

Byl jsem impozantní a krásný, konkurovat mi mohla snad jen Tirpitz¹, má sestra. Jenže ta byla zbabělá... Na rozdíl od ní jsem se já nikdy nevydržel skrývat v ústraní.

Na to jsem však doplatil. Avšak nestačila na mě jen jedna loď. Nevyzráli na mě ani se dvěma! I tři jim byly k ničemu! Museli kolem mě manévrovat s celou flotilou, ale stejně jsem jim dlouhé dny unikal. Dokonce i přes to, že jsem byl posledních pár dnů zraněný a unavený, na mě byli krátcí! Na to budu vždy pyšný...

Ležím na dne Atlantiku, 5 000 metrů pod hladinou. A jediná věc, která mi zbyla, je má pochroumaná pýcha, které se odmítám vzdát.

Ležím.

Celé dny jen ležím.

Tohle nicnedělání mě ubijí!

Jak já bych si přál znovu se podívat na hladinu... Znovu se prohánět po rozbouřeném oceánu anebo se nechat vlnkami něžně ukolébat ke spánku.

¹ Tirpitz byla sesterská loď Bismarcku, která během druhé světové války sehrála zastrašující roli. Většinu své existence loď kotvila v norských fjordech a nikdy se neúčastnila žádných námořních bitvy. Byla potopena v roce 1944 leteckým útokem.

Chtěl bych objevovat nové přístavy a psát dějiny. Chci zase slyšet své jméno. Chci, aby rezonovalo mezi zoufalým křikem, chci, aby znělo jako radostné shledání, chci v hlasech těch, kteří mé jméno volají, rozpoznat všechny emoce, které se v nich odrážejí...

V tomhle lidé předčí ryby a bakterie, které mě pomalu, ale jistě zabíjejí a které toho hlavně moc nenamluví...

V čem jsou lepší?

Člověk je divné zvíře. Nikdy jsem nevěděl, co řekne nebo udělá. Na rozdíl od měkkýšů, kteří se potřebují jen najíst a schovat, jsem u lidí nikdy netušil, co vlastně chtějí.

Touží po přežití, ale dobrovolně se vrhají do boje pro někoho, kdo nezná jejich jména. Chtějí žít v míru a v souladu s přírodou, ale na druhou stranu začínají války a drancují pole, lesy a oceán. Lidé milují další lidi, ale zároveň je nenávidí a chtějí zabít. Ale proč? Protože vypadají jinak? Protože žijí jiným způsobem života? Protože neslaví Vánoce nebo věří v reinkarnaci? Já bych se třeba křižník nepokusil potopit jen proto, že to je křižník, a ne bitevní loď...

Nejraději bych nikdy žádnou loď nepotopil.

Během let strávených v pustině na dně oceánu jsem často přemýšlel, jestli se Hood² cítí stejně jako já. Osaměle. Opuštěně. Trapně. To jsem pak celé hodiny nedokázal zahnat výčitky svědomí, které mě užíraly více než kovožravé bakterie.

Nikdy nezapomenu na to, jak má posádka jásala, zatímco mně se trup při pohledu na hořící potápějící se loď svíral úzkostí... Div jsem se sám nerozlomil vejpůl.

„Sláva Bismarcku!“ volali, ale já si v tu chvíli uvědomil, že jestli sláva znamená tohle, nestojím o ni.

Lidé jsou ve své podstatě krutí a pomstychtiví.

Možná ze mě mluví roky strávené tady dole, ale i když bych zase chtěl křižovat nekonečné vodní plochy, nestojím o lidskou posádku. Raději bych, kdyby ji tvořil plankton, maličcí korýši a ryby pod vedením hlubokomořských chobotnic.

Spolu bychom cestovali světem a já bych těm maličkým a naivním tvorečkům ukázal, že svět

je obrovský a že se rozkládá i mimo mé deformované tělo... Vzal bych s sebou i ty bakterie, kdyby mi daly čestné slovo, že už si ze mě neukousnou ani šroubek... Vzal bych je na plavbu kolem světa a po cestě by se naše skromná posádka alespoň ztrojnásobila, protože by se k nám přidaly ryby ze všech koutů oceánu...

Vzal bych je do Bergenu a do Hamburku, tam to znám, takže bych je dokázal i provést. Tam bych ale neskončil. My bychom totiž obepluli všechny kontinenty! Afriku, Asii, Ameriku... Dokonce bychom se podívali i na kontinent věčného sněhu... Ale jsem starý.

Jsem starý a mé tělo už dávno podlehlo korozi. Co kdysi bývaly dělostřelecké věže, jsou už jen polorozpadlé sloupky, ve kterých se skrývají ryby před nebezpečím otevřeného oceánu. Po celé délce mého těla mi vyrašily díry, kterými se prohánějí hlubokomořští d'asové, a v kajutách, které byly dříve plné nevyspaných a vydešených členů posádky, teď odpočívají drobné rybky a asi sto druhů krabů a garnátů.

A i když se někteří z mých obyvatel podílí na mé zkáze, přirostli mi k srdci. Alespoň tak, jak to lidé nikdy nedokázali.

Proč?

Pro lidi jsem byl jen loď. Válečný stroj určený k zabíjení a potápění dalších lodí. Hromada plechu bez duše... Nástroj. Pro ně jsem byl smrtící mašina. Byl jsem personifikací smrti. Protože jak si můžou námořníci být jistí, že se z nepředvídatelného moře v nepředvídatelné válce ještě někdy vrátí? Uvidí ještě někdy své děti? Rodiče? Ženy?

Zemřou?

Ano. Odpověď je vždy ano. Lidé se svými křehkými tělíčky vždy zemřou a s nimi i jejich odkaz, jméno a sny. Kdyby záleželo na mě, nechal bych lidstvo vést hlubokomořskými medúzami. Nejsou zbrklé ani zlé, právě naopak, jsou velmi rozvážné a elegantní. Vždy jsem rád, když kolem mě nějaká z nich pomalinku proklouže temnou vodou.

I když pro lidi mám pochopení, nemůžu jim odpustit. Chovali se ke mně bez úcty a respektu. Protože člověk miluje, respektuje a uznává jen sám sebe.

² HMS Hood byl britský bitevní křižník, který byl považován za symbol britské námořní síly. Jeho sláva skončila tragicky, když jej potopila bitevní loď Bismarck v roce 1941. Po náhodném zásahu skladu munice se loď potopila za méně než minutu.

Nemá žádnou úctu pro ženu, která jej stvořila, pro půdu, která jej živila, ani pro nástroje, kterých denně využívá.

Za svůj krátký život jsem si stihl uvědomit zlo, kterým je lidstvo pro tuto planetu.

Než abych byl zbraní a bezcitným kovem, radši budu domovem. Budu domovem a útočištěm pro zvířata, která o mou ochranu stojí, a která by se sama proti vodnímu živlu ubránit nedokázala. Budu jejich ochráncem, i když mě to pomalu zabíjí. Radši budu tady, na samém konci světa, sám, než abych byl sluhou člověka.

Lidé se ve snaze vyrobit krvežíznivé stroje stali sami nástroji války. V honu za vítězstvím ztratili svou lidskost...

Tady dole, v mé malé vodní říši, je vždy klid. Panují zde zákony přírody, kterým nelze vzdorovat.

Lidé si mě navždycky budou pamatovat jako majestátní a impozantní, avšak zvrácenou loď, projev nenávisti a zosobnění války. Ryby si mě budou pamatovat jako něžného a hodného otce. Jako matku, na kterou se vždy mohou spolehnout a která je vždy přivítá s otevřenou náručí. Na domov, který jim vždy poskytne útočiště, dokud bude existovat...

Dokud budu existovat.

Bílí koně

VENDULA LINDNEROVÁ, 18 LET, VYŠŠÍ ODBORNÁ ŠKOLA A STŘEDNÍ ODBORNÁ ŠKOLA, BŘEZNICE

Tu noc, kdy jsem málem umrzl, mě zachránili. Tu noc jsem je viděl. Vyvlekli mě z blouznění, ukázali mi cestu. Krásní bílí koně. Hřívá se ve větru chvěla a ocasní žíně tvořily divoký závoj. Ladní, velkolepí, majestátní. Ve snech jsem s nimi unikal všední bolesti bytí a oni mě nesli na svých bílých hřbetech daleko, až tam, kde vychází slunce. Po té noci, co se mi zjevili poprvé, jsem si připomínal dennodenně, abych na ně nezapomněl. Nikdy nezapomněl. Představoval jsem si, jak do jejich krásných hřív motám své prsty, bořím ruce a kloužu v rytmu trysku po hladké bělostné srsti. Cítím každý sval, každý nádech a výdech tvora tak krásného, jako samo nebe. Každý večer jsem usínal s jistotou, že je znovu uvidím a každé ráno vstával s jistotou, že za tento den se rvát stojí. Jen abych znovu zahlédl koně. Jenže jsem je už neviděl. Když jsem měl pocit, že mě opouští jak štěstí, tak bělostní koně, znovu se ukázali. Bylo to jedné z mnoha ledových zimních nocí, asi dva dny ode dne, kdy se mi do stehna zaryl malý ocelový plíšek z ručního granátu. Myslel jsem, že to rozhodím. Alespoň jsem se o to snažil. Výsledek byl však jiný. Třetí noc mé tělo ovládly neúprosné horečky a já věděl, že zemřu. Ale oni mě našli a zachránili. Ti krásní koně mě našli. Moje prosby byly vyslyšeny. Však dotknout se jich, mi nedovolili. Vždy, když jsem se k nim přiběhl, popoběhli dál, a znovu mě jen opodál pozorovali těma očima hlubokýma jako černé nebe. Říkal jsem si: Proč? Proč mě ti krásní koně odmítají. Oni mi však odpověď nedali. Místo toho utekli někam, kam já za nimi nemohl.

„Ne! Neodcházejte beze mě! Nenechávejte mě tu! Vezměte mě s sebou!“ křičel jsem z plných plic, když mi mizeli z očí a i dlouho potom.

Klečel jsem na mrazem vysušené zemi a nevěděl, co dál. Ruce zpuštěné v klíně. Na týdny neholené tváři jsem ucítil teplé kapky. Slzy? Jak dlouho jsem je nepocítil, jak dlouho jsem je neviděl. Když jsem odcházel, má dívka plakala a má matka též, ale sám jsem je neuronil už roky a teď tu klečím a vše je jinak. Bez bílých koní jsem ztracen.

Probudil jsem se v lazaretu. Město, které už nebylo městem a kostel se sestřelenou zvonící, mi poskytlo útočiště. Mé rány se hojily rychle a já pocítil další vlnu chůče po životě. To, co se mi ještě před nějakým časem, když jsem blouznil v horečkách, zdálo nemožné. Teď jako bych znovu ožil.

Dívka, která mi převazovala rány a měnila obklady, měla červený šátek přes dlouhé vlasy barvy havraních křídel a krásný úsměv. Když jsem se mne podívala, ucítil jsem horkost a měl pocit, jako bych ty oči někde viděl. Byly stejně krásné a půvabné jako její úsměv. Hluboké a černé, velké a kulaté.

Chtěl jsem si s ní povídat, ale ona mému jazyku nerozuměla a já nerozuměl tomu jejímu. Smála se, když jsem se jí snažil posunkama rukou sdělit, co mám na srdci. Vyžádal jsem si od ní slovník. Přinesla mi ho. Pár dní jsem v něm listoval, a to, co jsem chtěl říct, vypisoval na kus papíru.

Ty řádky byly o bílých koních, kteří se jako blyštící se střípky naděje potulují po této válkou zhyzděné krajině, a navštěvují bezmocné duše tak, jak navštívili mě. Napsal jsem, že věřím, že se jich jednou budu moci dotknout. A poté, když jsme koncem měsíce lazaret opouštěl, položil jsem jí útržek papíru do dlaní. Nespustila ze mě své krásné oči když jsem odcházel, a já v duchu zatoužil, abych se už nikdy neohlédl.

U prašné cesty stál hnědý kůň. Nebyl to kůň, jako byli ti moji průvodci. Byl hubený a zubožený. Pod rozčuchanou šedivou srstí se rýsovala dlouhá žebra. Ocas tvořilo jen pár pramenů žíní. Odřené nohy a ulámaná kopyta. Viděl jsem už mnoho koní zubožených válkou. Viděl jsem koně, které roztrhaly střepiny, viděl jsem koně se zlámanýma nohama. Viděl jsem toho opravdu hodně. Srdece už mě nebolelo, jako předtím. Otupěl jsem stejně, jako otupěl ten kůň, který přestal vnímat bolest. A já šel dál. Minul jsem toho hnědáka a oči jsem přišpendlil na horizont, po kterém šplhalo slunce výš a výš k nebi. Když se za mnou ozval výstřel,

já se neotočil. Šel jsem dál. Věděl jsem, že ten zubožený kůň je už jeden z těch mých krásných bílých koní.

Ležím v jedné z děr vyhloubených protipancéřovými střelami. Spadl jsem sem poté, co se mi do zad zaryla první kulka. Ta druhá mi prostřelila lýtko a ta třetí krk. Právě se snažím nadechnout. Tuším, že to nebude tak snadné a kvůli tomu, že mi kupka protrhla krční tepnu, to asi ani nebude možné. Hrdlo se mi zalévá krví a já cítím, jak se jí zalykám. Začíná mi vytékat z úst a já polykám. Nevím ani, co bych dal za jeden jediný nádech. Jen jediný. To je ale už jedno. Teď už mě nikdo nezachrání. Kde jsou mí bílý koně. Já však vím, že teď mi už cestu neukážou.

Byla to chvilková bezmoc, co sevřelo mé tělo. Ale oni se ukázali. Náhle je znovu vidím. Čisté, krásné. Pohazují hlavami a čekají na mne. Ty oči jako nebe. Kulaté nozdry, vydechující bílou páru.

Upřu na ně zrak a natáhnu k nim zkrvavenou ruku. Usměju se. Vždyť to jsou mí bílí koně. Kyslík mi rychle dochází. Už to nevydržím. Pokládám hlavu na zmrzlou zem. Zavírám oči.

„Přišli jste! Vrátili jste se.“ náhle můžu i mluvit. Hrdlo mám čisté a dýchat jde snadno.

Jdu k nim. Oni už přede mnou neutíkají. Stojí tam a sklání ke mně své krásné hlavy. Dotýkám se jejich čel a krkú. Hladím je po bělostné hřívě a oni mě přijímají mezi sebe. Cítím zvláštní klid, který naplňuje mé tělo. Nasedám na jednoho z nich. Ladně, jako bych měl křídla. A ty koně se rozeběhnou a běží společně se mou pryč. Přesně tak, jak jsem si to představoval. Přesně tak, jak jsem po tom toužil. Netuším, kam mě nesou, ale vím, že tam budu s nimi. Se svými bílými koňmi.

Zlaté srdce

ANTONIE MICHALOVÁ, 20 LET, STŘEDNÍ ODBORNÁ ŠKOLA, ZNOJMO

Odtud vypadá klidný. Tak hrozně klidný. „Nemá ani ponětí,“ napadne mě. Prsty kolem obsidiánové dýky obemknu ještě pevněji. Skoro cítím, jak modrají, s jakou silou ji křečovitě svírám. Moje poslední šance. Můžu ho zachránit.

Listí za mnou zašustí a vystřelí z něj ruka, co mě chytne za zápěstí. Ztuhnu. Je moc hlasitá! „Co tady sakra děláš?“ procedím mezi zuby, nespouštějíc z očí to majestátní zvíře na louce před námi. „Jdu ti zachránit život, ty blázne!“ Zpoza keře vyjde žena, ale sevření nepovolí. „Nemůžeš s ním bojovat! Zabije tě!“ šeptá směrem ke mně. „Jestli Halo umře, horda mě zabije. Tohle je jediný způsob,“ odpovím jí a kývnu směrem ke zvířeti.

Obrovský černý kůň se pase kousek od nás. Hluchý a slepý ke všemu kolem sebe. Na jeho srsti se ve spirálách kroutí stříbrné linky. Podle legendy může jeho srdce vyléčit všechno. Prostě všechno. Napraví kosti, zacelí jizvy, vyléčí rány. Prostě všechno. Kdybych ho dostala k Halovi, nezemřel by. Mohl by panovat dál. Není to sice můj otec, ale jako by byl. Tenhle kůň ho může zachránit! Jenom jej musím zabít.

„Podívej se na něj! Vlezeš na tu mýtinu a sejme tě, jenom se na tebe podívá! Je obrovský!“ varuje mě před ním. Jaka mě stále odmítá pustit. Cuknu sebou, ale nepovolí.

„Gora to nedovolí. Nedovolí hordě tě zabít jenom proto, že nejsi naší krve. Neposkvrnil by Halovu vůli!“ s naléhavostí ke mně promlouvá. „Prober se!“ zavrčím. „Goro mě nesnáší. Jsem dcera jeho otce víc, jako on je jeho syn. Halo si vybral mě a on mě za to nesnáší. Jakmile Halo vydechne naposledy, je po mně. Takže ho zachráním!“ odvětim.

„Vždyť ani nevíš, jestli to bude fungovat! Je to legenda!“ už skoro křičí. „Našla jsem ho! Konečně se osvobodím.“ Čepel dýky přitom prořízne Jačin rukáv. „Trvalo mi to týdny, ale našla jsem ho. Tak mě to teď nech konečně dokončit!“

„Nech ji dokončit, co započala,“ ozve se hlas. Trhnu sebou. Kůň už není tam, kde byl. Sleduje naši hádku kousek od nás. Stříbrnými očima nás

pozoruje, jako by se nedělo nic zvláštního. Ztuhnu. Musím být odhodlaná! Ale tělo nespolupracuje. Je tak obrovský. Dvakrát tak velký, než jsem myslela. Je to Muori. „To jsem.“ ozve se mi v myslí. Co to sakra je? Zamrkám. Najednou jako bych nemohla dýchat. Dýka mi vypadne z ruky.

Před očima se mi zatmí a já najednou cítím, jak padám. A vidím. Vidím výjevy. Míhají se mi před očima obrazy. Koně všude kolem. Stáda. Stovky, tisíce koní. Od obzoru k obzoru. Uhání svobodní a šťastní. Všichni Muori. On není jediný. Obraz zmizí a s ním i pocit volnosti. Vidím lovce. Svoje lidi. Jdou do boje. Do boje s koňmi? Jejich srdce léčí. Musí to tak být. Hrud' se mi sevře. Teče krev. Zlatá krev. Jako bych ji měla na rukou já. Tohle ne! Je jich tolik.

Vidím další scénérii. Prořídla stáda táhnou do hor. Je jich tak málo. Zranění, zjizvení, poslední. Ale proč? Zmizí a přijde nový obraz. Vesnice plná zlata. Naše vesnice. Naše domy se zlatými střechami. To bohatství, které jsem měla za těžce vydobyté ze země. Předci těžili zlato. To došlo. Musí to tak být. Takhle se to učí!

Další výjev se mi promítá před očima. Zlaté srdce za chrámovou plentou. Kolem něj rada starších a lidí přicházející s nejrůznějšími předměty. Kněz se jimi dotýká toho srdce. A ony... zlátnou? A srdce bledne. Poslední dýka se změní ve zlato a orgán zčerná a rozpadne se na popel. Ono neléčí!

Otevru oči. Ležím na zemi a svírám mě děs. Tolik krve. Všechno to zlato. Naše střechy, naše bohatství. Jsme nejmocnějším kmenem na tomhle tom zpropadeném ostrově. Ale proč? Kvůli genocidě? Třeštím oči na zvíře přede mnou. „Vidělas. Co s tím uděláš?“

Pomalou se zvednu. Jaka leží vedle mě a sní. „Vidí to co já?“ ptám se. Hlas se mi třese. Jako bych nemluvila celé věky. „Nevidí nic. Jen ty jsi dost odvážná, abys nás hledala. Ona zapomene, ty však ne.“ Narovná se. „Tvé srdce by Hala nezachránilo,“ vydechnu. Kůň zakrouží hlavou.

„My vás vybili. Vybili jsme Muori kvůli zlatu!“ Hlavou mi víří tisíce myšlenek. Nejsme mírumilovný kmen,

ale tohle je příliš. Ti koně mluví. A mají zlatou krev. Jsou moudří a my je vybili. „Co mám dělat?“ hlesnu. Týdny výzkumu byly k ničemu. Halo zemře a já s tím nic neudělám. A já pak zemřu i já, až mě nevlastní bratr předhodí hordě, protože jsem jiná než oni.

Muori popojde ke mně, až mám jeho nozdry těsně před obličejem. Pak vyfoukne. Znovu se mi zamlží před očima, tentokrát ale nezčerná nic. Vzduch se zaplní prazvláštní vůní, která jakoby mi prosytila mysl. „Teď jsi zasvěcená. Vaši kněží ví a chápou. Nenechají tě padnout. Jdi a uč o tom, co jsi viděla.”

Zasvěcená? Legendy říkají, že přijdou. Ti, kteří budou svědčit o minulosti, protože ji předkové

nezaznamenali. Ale je to jenom legenda. „Tohle předpovězené nebylo, že ne? Je to jenom příběh, aby se nikdo neptal,” svitne mi. „Hraješ hru!” Využívá dětskou pohádku, aby předal svědectví. „Zachrániš se a my budeme žít v míru dál. Nesejde na tom, jestli jsi, nebo nejsi to, co tvrdíš. Ne teď, když víš to, co víš.” řekne ještě, než se ke mně otočí zády.

A pak odejde. Nechá mě stát mezi stromy na kraji mýtiny. Roztřesenýma rukama zvednu ze země obřadní dýku. Pohledem zastavím na svých pažích. Po tmavé kůži se mi kroutí stejné stříbřité linky jako Muorimu. Jsem označená. A oni to poznají. Budu žít. A budu svědčit o tom, co lidé těm koním udělali.

Rybářova zkouška

ALŽBĚTA NOVÁKOVÁ, 15 LET, STŘEDNÍ ŠKOLA ZAHRADNICKÁ
A ZEMĚDĚLSKÁ A. E. KOMERSE, DĚČÍN - LIBVERDA

Bylo slunné letní odpoledne a rybář Vlasta plul na své loďce po rybníce. Chtěl si chytit nějakou pěknou rybkou k večeři, ale vypadalo to, že půjde domů s prázdnou. „No hrom do toho,“ brumlal si pod vousy, „ani rybička! A voda zelená jako brčál, to zase rozkvetly sinice. To beztak ten halama Votýpka vypustil hnojivo do rybníka! Bodejť by tu pak byly nějaký ryby!“ Vlasta sáhl do tašky s návnadou a hrst hodil do vody s nadějí, že třeba nějakou pozůstalou rybu přiláká. Najednou ucítil prudký náraz, loďka se i s ním převrátila a on skončil v zelené rybníční vodě. Snažil se vyplavat nahoru, ale nešlo to, mrskal sebou, snažil se něčeho chytit, ale všechno bylo marné, protože klesal ke dnu. Párkrát si nechtěně lokl vody, a dokonce spolkl i kousek podivné vodní rostliny, když zmateně otvíral ústa, jako by snad mohl volat o pomoc. Když už si myslel, že dopadl na dno, popadla ho nějaká neznámá síla, snad vodní proud, a vtáhla ho v hustém víru bublinek kamsi do prázdná. Zavřel oči a čekal, až se utopí...

Když oči znovu otevřel, zjistil, že se nachází v obrovské zatopené jeskyni. Velmi ho překvapilo, že se něco takového nachází pod malým vesnickým rybníkem. A už vůbec nemohl uvěřit, že se ještě neutopil a může normálně dýchat. „Jak je to možné, vždyť nejsem žádná ryba?! A dokonce můžu i mluvit! To musí být nějaký divoký sen.“ Najednou se kolem něj něco mihlo. Vlasta sebou trhnul a rozhlížel se kolem, aby našel původce toho náhlého pohybu. Pár metrů od sebe uviděl podivné šupinaté stvoření s rybím ocasem a lidským tělem, které ve své zubaté tlamě drželo plotici a valilo na něj rybí oči. Vlasta vylekaně vydechl oblak bublinek a začal zběsile plavat opačným směrem. Stvoření spolkl plotici a ladným pohybem se vydalo k němu. Ať se Vlasta snažil, jak chtěl, tvorovi s rybím ocasem uniknout nemohl. Ten ho rychle dohnal a chytil za zápěstí. „Člověče, co tady děláš?!“ zahučel ten tvor. Vlasta se nezmohl na slovo a jen na něj zíral. „Ty asi nebudeš moc výřečnej. Tak já začnu: jsem Candát, vodník rybí, hlídač královské jeskyně. Ty teď radši rychle najdi řeč, jinak tě dovedu rovnou před krále!“ Vlasta zaváhal, ale když si pomyslel, že by měl být předveden před něco podobného a možná ještě strašlivějšího, než byl tento vodník,

začal ze sebe rychle něco soukat: „Ehm, já jsem Vlasta Brhlík, člověk a rybář. Netuším, co tady dělám, ani proč dýchám pod vodou. A chci zpátky.“ Candát si Vlastu prohlédl od hlavy až k patě a prohlásil: „Tak rybář, jo? No tak to máš smůlu, stejně půjdeš za králem!“ Na to popadl Vlastu kolem pasu a začal se s ním potápět do hlubin. „A mimochodem, dýcháš proto, že jsi očividně snědl kousek trávy žaberní, to je taková vodní kytka.“

Vlasta se pokoušel vymanit z Candátova sevření, ale všechny snahy byly marné. Když se po chvíli rozhlédl kolem sebe, zjistil, že na to, že se má nacházet v jeskyni, je kolem něj dost světla. Došlo mu, že to mají na svědomí obrovské krystaly visící ze stropu nad nimi, které odráží světlo všude kolem. Před sebou uviděl obrysy nějakých staveb. Čím dál více se přibližovaly... Když se přiblížily dostatečně na to, aby uviděl celou jejich krásu, vyrazilo mu to dech. Kam až oko dohlédlo, rozprostíraly se malé domečky z naplaveného dřeva, kamení a různých věcí, které vyhodili do rybníka lidé. Před jedním domkem bylo posezení z pneumatik, kolem druhého zase plot z bicyklových kol, třetí měl vchodové dveře ze dvířek od auta a mnoho dalších mělo své podobně osobité prvky. Nad těmi všemi domky se tyčil obrovský křišťálový palác s nejméně deseti věžemi. „To čučíš, co? Máš holt kliku, že jsi spadnul zrovna do královského města!“ zahlaholil Candát a rychle vlekl Vlastu směrem k paláci.

Před palácem je zastavili dva vodníci s trojzubci z harampádí. Tihle však neměli rybí ploutve, ale nohy a ruce s plovacími blánami. Byli celí zelení a na hlavě se jim vznášely nakrátko ostříhané, brčálově zelené vlasy. Oba byli oděni v něčem, co připomínalo uniformu upletenou z vodních rostlin a rybářských sítí. Věnovali Vlastovi pár obdivných pohledů a pokynuli Candátovi, ať projde dál. V paláci je uvítaly další stráže a dovedly je do trůnního sálu. Tam na velkém křišťálovém trůnu seděl mohutný vodník s dlouhými brčálovými vlasy a honosnou róbou z mořských rostlin, rybářských sítí a kusu hadru, nápadně připomínající šátek babky Komenikové, která před rokem zmizela neznámo kam. Bosé nohy s blánami mu zdobily drobné

drápy a ve žlutých očích měl přísný pohled. „Kde se tady bere člověk?!“ Candát se uklonil a strhnul Vlastu s sebou. „Králi, toto je Vlasta Brhlík, místní rybář. Povedlo se mi ho chytit u vstupu do jeskyně.“ Král se usmál a uznale kývl hlavou: „No vida, tak přece ho tu máme! Šikovný chlapec.“ Candát si nebyl zcela jist, zda pochvala patřila jemu, proto raději rychle pokračoval ve formalitách: „A Vlasto, tohle je náš mocný král, Čolek řečený Mazaný, vodník obojživelný. „Eh, těší mě,“ odvětil Vlasta, který neměl tušení, jak se má chovat. „Dobře tedy, rybáři Vlasto. Jménem celé naší říše tě žádám, aby ses společně s ostatními rybáři začal lépe starat o rybník Kořenáč.“ Tohle Vlasta nečekal a velmi se ho to dotklo. „No dovolte, jak jako se o něj nestaráme dobře?! Dravé ryby jsme vylovili a pravidelně zakrmujeme! Co víc byste po nás chtěl?“ Král se zasmál: „No právě, vždyť jsi to teď řekl.

Dravé ryby jste vylovili, takže jste zničili rovnováhu a zakrmujete, až vám z toho rybník kvete!“ Teď už se Vlasta dopálil: „To si vyprošuju, aby se mi nějaká přerostlá žába montovala do rodinného řemesla! Nic měnit nebudu, jdu pryč!“ Král se zamračil. „Stráže!“ Od dveří připlavali dva strážní a chytili vzpouzejícího se Vlastu. „S takovým nevzdělaným drnem se nedá mluvit na úrovni. Za tvou drzost tě svěřuji do rukou dvornímu učiteli Pulcovi a ten ti nějaké vědění do kebuly nalije. Až s tebou bude hotov, osobně si tě přezkouším. A běda, jak si zase budeš hrát na přeborníka, když ničemu nerozumíš!“

Stráže ho zavedly chodbou do komnaty, do níž vedly podivné mohutné dveře. Vlastovi brzy došel jejich účel - bránily v zatopení komnaty. Ta totiž byla plná něčeho, co vypadalo jako knihy. A uprostřed ní za velkým psacím stolem seděl člověk v zeleném kabátě. Ne, nebyl to člověk, měl zelené vlasy a dva vousky jako sumec. Vlastovi došlo, že to musí být další druh vodníka. „Tak přece ho tu máme! Ale co s ním mám dělat já?“ zeptal se vodník. „Máte mu ukázat, jak to tady funguje, aby se mohl lépe postarat o Kořenáč,“ odpověděl jeden za strážných. „Lépe postarat? Spíš přestat ničit,“ uchechtl se vodník a převzal našťvaného Vlastu od stráží. „Tak pojď, ty výtečníku, já ti ukážu, jak to má pod vodou fungovat! Mimochodem, jsem Pulec, vodník domácí, dvorní učitel. Ty?“ Rybář otráveně zabručel: „Vlasta Brhlík.“ Pulec si pobaveně odfrkl a táhl Vlastu ven z paláce. „Tak, kamaráde, dobře se rozhlídni kolem sebe a řekni mi, co vidíš,“ začal Pulec, když plavali dostatečně daleko od paláce. „Vidím hromadu harampádí mezi šutrama a pár hastrošů kolem,“

zabručel stále našťvaný Vlasta. „Ty jsi teda poetik. A co tu nevidíš, ha?“ Vlasta se rozhlédl kolem: „Co tu nemám vidět? Nevím, třeba lidi tu nejsou.“ Pulec vypadal pobaveně. „Ale jdi ty, kdo by to byl čekal, když jsme pod vodou? Co třeba barva vody, nepřijde ti nějaká málo zelená?“ dotíral dál Pulec. „No, tak se tu těm potvorám sinicím nedaří, to je toho!“ bručel dál Vlasta. „A víš kvůli čemu? Koukej támhle!“ ukázal Pulec na velkou štika plující kolem. „No nesnaž se mi namluvit, že štika žere sinice, ty chytráku! Nepokusíš se ji sežrat?“ Pulec věnoval Vlastovi úsměv od ucha k uchu a odpověděl: „Ne, ale žere býložravé ryby a ty žerou zooplankton. To jsou taková malá zvířátka, co zas žerou sinice. Když bude míň býložravých ryb, bude víc predátorů pro sinice. Jednoduché, že? A já ryby nežeru, my vodníci domácí jsme býložravci.“ Vlasta protočil oči: „Čekáš, že ti ty bláboly budu věřit? Dokaž to!“ Pulec ho pevně chytil a začal ho táhnout pryč od města. „To mám taky v plánu, koukej se pozorně!“ Plavali dlouho a Pulec Vlastovi ukazoval všemožné ryby i rybičky, vodní rostliny a plno jiných divů vodní říše. Vlastu rychle začala opouštět mrzutá nálada a pozvolna začal věřit tomu, co mu Pulec na začátku řekl. Postupně doplavali až k zarostlému kusu dna. Podobalo se to tam podvodnímu lesu. Pulec vydal podivný hluboký zvuk a ze změti rostlin se vynořil obrovský sumec. „Tak tohle je Kmet, náš milý sumec. Říká se, že je mu nejméně sto let,“ představil obrovskou rybu Pulec. „Ze všeho nejradši má drbání na hlavě. Zkus to!“ pobídl Vlastu. Ten se nenechal přemlouvat a začal Kmeta drbat na hlavě. Zdálo se mu, že se Kmet snad usmívá. Pulec je spokojeně pozoroval a poplácal Kmeta po hřbetě. „Tak, už vidíš, jak by to mělo fungovat?“ zeptal se Pulec Vlasty, zatímco sledoval, jak Kmet pomalu odplouvá zpátky do lesa. Vlasta přikývl. „Tak to můžeme jít zpátky. A ne, že hned zapomeneš, co ses naučil, král si tě přezkouší!“ varoval ho žertem Pulec. Vlasta se nervózně usmál, a ač by to nahlas neřekl, měl teď z krále Čolka trochu strach. Pochopil, jak nezdrovořile se choval. A samozřejmě tušil, že si to u krále vypije až do dna. Po cestě zpět do paláce míjeli velkého kapra. Ten se zastavil, jakmile je uviděl, a najednou se z kapra stala pohledná vodničí dáma.

„Ahoj Pulče, kde's sebral toho člověka?“ zahihňala se. „Zdravím, Šupinko, tohle je na králův příkaz můj nový student Vlasta. Vlasto, tohle je Šupina, rusalka vodníka domácího,“ představil je Pulec. Oba představení si vyměnili pár zdvořilostních frází a pak pokračovali po svých cestách. Netrvalo dlouho a Vlasta s Pulcem byli zpátky před palácem.

V trůnním sále už je očekával král Čolek. „Vidím, že jste zpátky. Vlasto, nyní projdeš zkouškou, která rozhodne, jestli jsi připravený vrátit se zpátky a starat se o rybník Kořenáč. Přístup blíží!“ Vlasta popošel ke králi a snažil se nepřemýšlet o tom, co se stane, jestli zkouškou neprojde. „Zkouška bude jednoduchá. Položím ti jedinou otázku: Jak si myslíš, že by měl fungovat zdravý rybník?“ Vlasta se po očku podíval na Pulce, jenž se na něj povzbudivě usmál. To mu dodalo odvahy a začal králi vyprávět všechno, co se s Pulcem naučil. Vyprávěl mu, jak je důležité, aby fauna i flóra byly co nejrozmanitější a všichni obyvatelé, masožraví i býložraví, by měli být v rovnováze. Král spokojeně pokyvoval hlavou. „Nu, s tvou odpovědí jsem spokojen. Jen mi ještě pro doplnění pověz, je zakrmování ryb skutečně prospěšné?“ Tohle Vlasta nečekal. Vůbec se o tom s Pulcem nebavili a on si celý život myslel, že tím rybám pomáhá. Když se ale nad otázkou pořádně zamyslel, došlo mu, že odpověď se sama nabízí. Přece rybník, který je v rovnováze, by neměl potřebovat jídlo pro ryby navíc, protože je tam ryb tak akorát na to, aby se samy uživily. Král mu odpověď odsouhlasil: „Vidíš, konečně to chápeš. Doufám, že se tím, co ses naučil, budeš řídit. Candát tě doprovodí k východu a dá ti trochu žaberky na cestu.“ Vlasta se uklonil na rozloučenou a zamával Pulcovi. Před palácem ho vyzvedl Candát a dal mu pár stébel té podivné vodní rostliny, kterou Vlasta na začátku náhodně pozřel. Celou cestu si pak vyměňovali příběhy ze života pod vodou i na souši a zanedlouho už byli u díry ve stropě jeskyně, odkud vycházelo světlo. Tam se rybář s vodníkem rozloučili a Vlasta bez potíží vyplaval na hladinu. Dokonce zjistil, že nějaká dobrá duše vytáhla jeho loďku na břeh.

Nazítí se konala schůze rybářů. Vlasta se rozhodl, že na ní přednese návrh na vysazení masožravých ryb do Kořenáče, aby už se příští rok nemuseli potýkat s přemnoženými sinicemi. Také chtěl, aby se přestalo zakrmovat. Ostatní rybáři bohužel jeho nadšení nesdíleli a dlouho se s ním přeli. Potom ovšem jeden z nich, rybář Venca, nadhodil, že kdo od zítřejšího rána do pravého poledne chytí nejvíce ryb, nebo spíš kdo vůbec nějakou rybu chytí, ten může svůj návrh uskutečnit. Všichni souhlasili a rozeběhli se domů, aby si mohli připravit své nejlepší pruty. Jen Vlasta se po schůzi vydal k rybníku a hodil do něj skleněnou láhev od vína zatíženou kamenem, v níž byl uložen jakýsi vzkaz.

Když pak ráno přišel k rybníku a nahodil prut, nestačil točit navijákem a vytahovat ryby na břeh. Za chvíli musel odhodit prut a použít podběrák. Ostatní rybáři jen udiveně zírali a ani si nevšimli třech velkých štik, jež se míhaly u hladiny a držely ryby v hejně. Když odbilo poledne, všem bylo jasné, kdo zvítězil. A i když se to poraženým pranic nelíbilo, museli souhlasit s tím, že hned, jak to bude možné, uskuteční se Vlastovy plány. Jen co všichni odešli do svých domovů, vypustil Vlasta ryby zpět do vody a třem velkým vodnickým štikám hodil krabíčku plnou různých barevných olůvek, umělých rybek, háček a všeho, s čím mohly udělat mezi svými pořádnou parádu.

Další léto už byl rybník krásně čistý, což ocenili nejen všichni jeho obyvatelé, ale i místní děti, které si v něm konečně mohly naplno užívat vodních radovánek.

Zrodilo se tajemství ve znamení koně

NATÁLIE OBERREITOVÁ, 19 LET, STŘEDNÍ ŠKOLA DOSTIHOVÉHO SPORTU A JEZDECTVÍ, PRAHA 5

Od malého, chlupatého stvoření,
Co na světě se zrodilo,
Toho ustavičného množení,
Hodně jich tu přibilo,

Jen já jako lajk, jsem nevěděl oč jde,
Ale to stvoření mi hned ukázalo,
Že obyčejné rozhodně nebude,

To pro mě znamenalo, jediné,
Že malého tvorečka budu zkoumati
Doufám, že se mi do té doby neztratí
Ale vypadá jako nevinné,

Nejsem si jist, co přesně to je,
Vyrostlo do krásy, hlavu to má vznešenou,
Nýbrž hlava moje to nebere,
V tom jsem dokončil myšlenku svou,

Ovšem dostal jsem nápad,
Co když je to zvíře,
Teď se v tom budu furt tápat,
Avšak je to k nevíře,
Že přišel jsem na to,
Co je to za zvíře,

Hlava královská, sazená na mohutný krk,
Bude to zebra, nebo jsem se spletl,
Já určitě ne mrk, mrk,
Možná jsem se do toho zbytečně zapletl,

Jak poznat že se opravdu nepletu,
Musím to vědět, tak to risknu,
Doufám, že mě neshodí ze svého hřbetu,
Tak já na něho tedy písknu,

Podívejte na něho, nese se jako oblak prachu,
Je to zvíře nádherné a mohutné, s hřívou vlající
ve větru,
Tak pojd' ke mně ty starý brachu,
Až teď ho vidím v tom správném světle,

Mýlil jsem se, je to kůň,
Tvor, jenž po staletí lidu sloužil,
I u Karla byl, když sedl na trůn,
U mě si své místo v srdci již vysloužil,

Kůň je přítel, věrný a tichý,
a přece v sobě nese tajemství,
Jeho počet prstů je lichý,
Ale nikdy nepochybuji o jeho hrdinství,

Za milovaného by položil i život,
Však chtít to po něm by bylo sobecké,
A to je ten pravý důvod,
Proč toto zvíře je jezdecké,

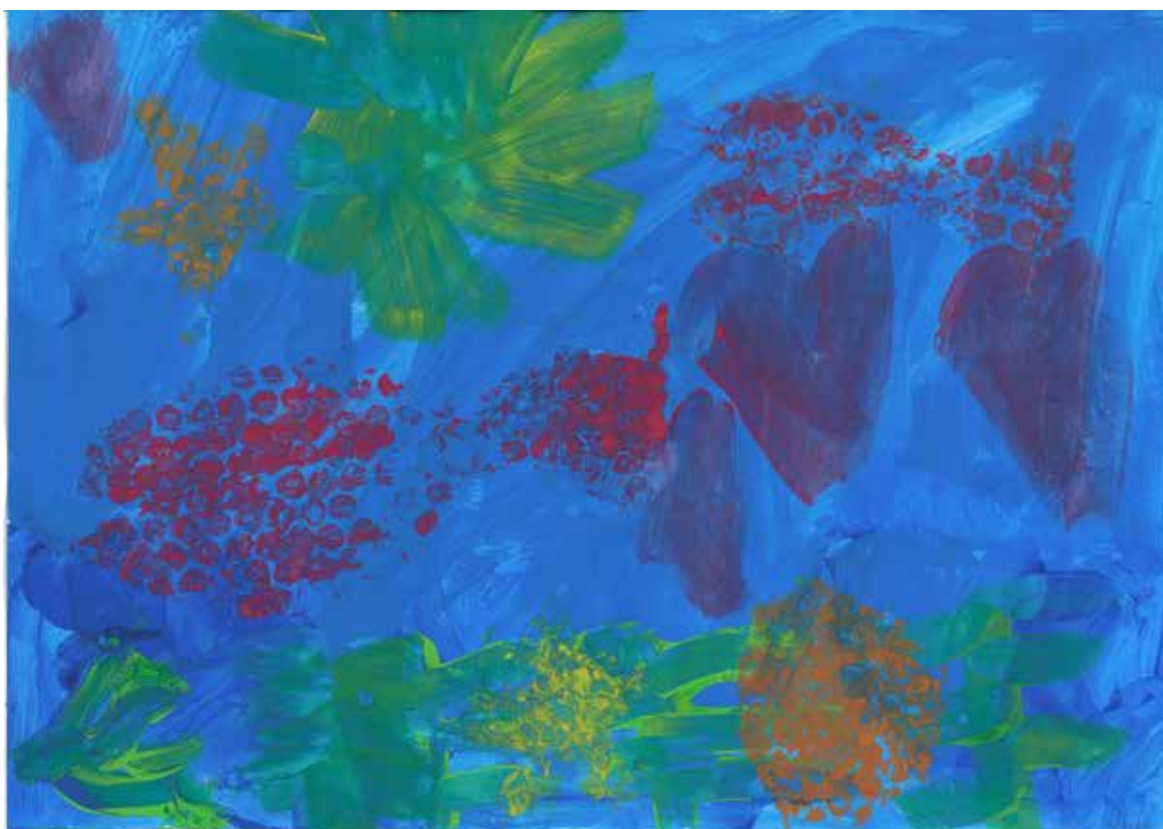
Vymýšlím verše, z úst mi to jde lehce,
Mluvit o takovém charakteru,
Ani přestat se mi nechce,
Leč musím dojít k závěru,

Tak běž, můj koni, běž s větrem,
ať tvé kroky nikdy nezastaví čas,
ať tvoje duše zůstane svobodná,
v hrdém srdci, v bílých oblacích,
Myslím, že moje zmínka na konec je vhodná,
V těchto nemilosrdných situacích,

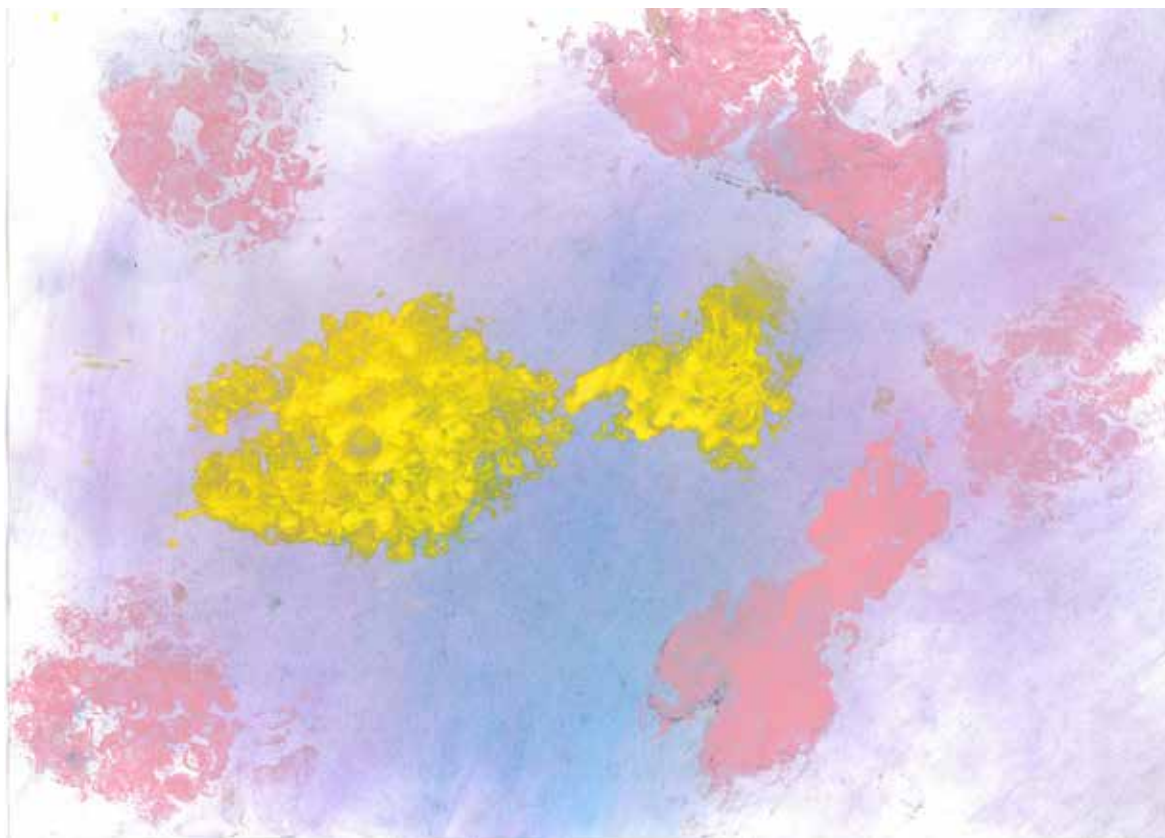
Vždycky to někde začíná,
Tím pádem to i někdy končí,
Tak vzlet' ty můj koníčku jediná,
Tvůj Milý, se s tebou loučí.

JONÁŠ BARTÁL, 5 LET, MATEŘSKÁ ŠKOLA KLÁSEK, PRAHA 1

JAKUB BAUMANN, 6 LET, MATEŘSKÁ ŠKOLA KLÁSEK, PRAHA 1

ONDŘEJ BODLÁK, 4 ROKY, MATEŘSKÁ ŠKOLA KLÁSEK, PRAHA 1

MYKYTA BOLTOV, 3 ROKY, ZÁKLADNÍ ŠKOLA A MATEŘSKÁ ŠKOLA VĚRY ČÁSLAVSKÉ, PRAHA 6

NATÁLIE DANKOVČÍKOVÁ, 4 ROKY, MATEŘSKÁ ŠKOLA KLÁSEK, PRAHA 1

MIRIAM FENCLOVÁ, 4 ROKY, ZÁKLADNÍ ŠKOLA A MATEŘSKÁ ŠKOLA, ZÁHOŘÍ

VÁCLAV HORSKÝ, 6 LET

VIKTORIE JARINOVÁ, 4 ROKY, ZÁKLADNÍ ŠKOLA A MATEŘSKÁ ŠKOLA VĚRY ČÁSLAVSKÉ, PRAHA 6

ANNA KONÍČKOVÁ, 5 LET, ZÁKLADNÍ UMĚLECKÁ ŠKOLA, UHERSKÉ HRADIŠTĚ

ROZÁLIE KUDWEISOVÁ, 6 LET, ZÁKLADNÍ ŠKOLA A MATEŘSKÁ ŠKOLA, ZÁHOŘÍ

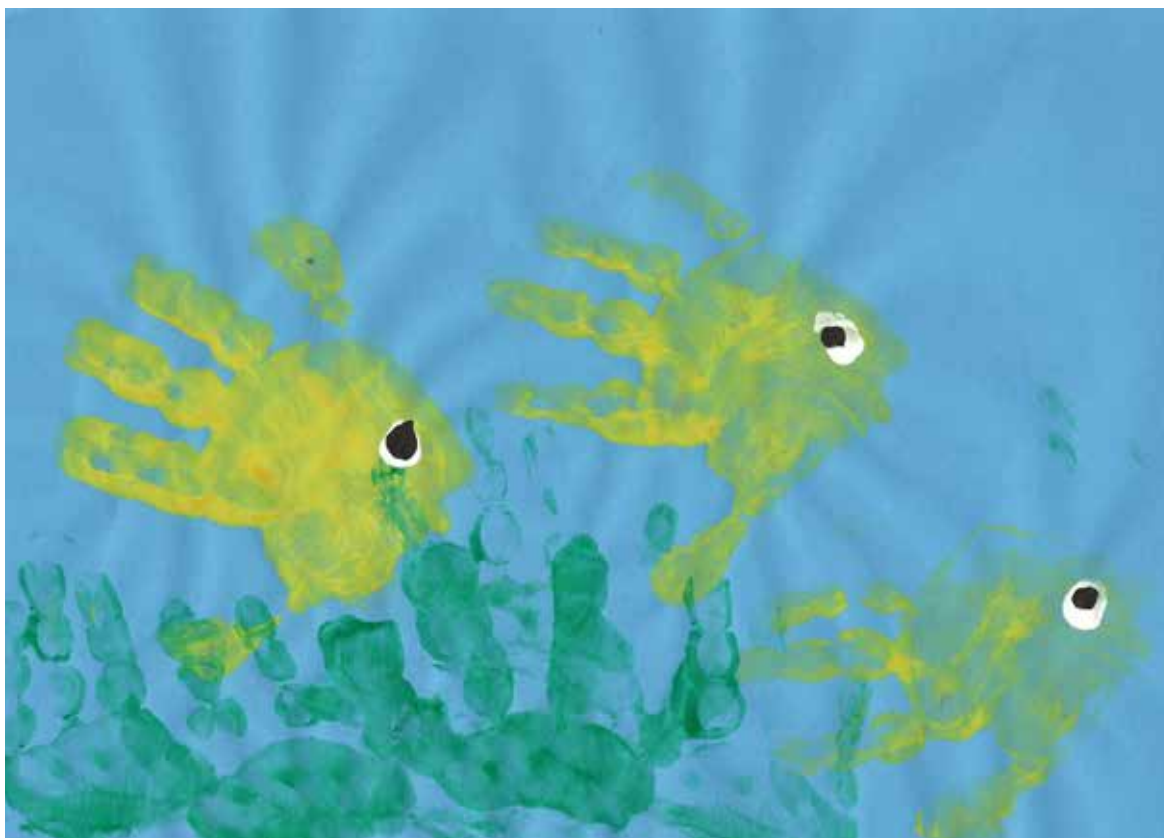
ZINA KUNCOVÁ, 5 LET, MATEŘSKÁ ŠKOLA KLÁSEK, PRAHA 1

REBEKA MORAVCOVÁ, 6 LET, MATEŘSKÁ ŠKOLA, KLIMKOVICE

TEO NEKOLA, 3 ROKY, ZÁKLADNÍ ŠKOLA A MATEŘSKÁ ŠKOLA VĚRY ČÁSLAVSKÉ, PRAHA 6

ROZÁRIE NĚMCOVÁ, 3 ROKY, ZÁKLADNÍ ŠKOLA A MATEŘSKÁ ŠKOLA VĚRY ČÁSLAVSKÉ, PRAHA 6

MATĚJ OKLUŠKÝ, 4 ROKY, ZÁKLADNÍ ŠKOLA A MATEŘSKÁ ŠKOLA VĚRY ČÁSLAVSKÉ, PRAHA 6

JOSEF ŘEHÁČEK, 3 ROKY, ZÁKLADNÍ ŠKOLA A MATEŘSKÁ ŠKOLA VĚRY ČÁSLAVSKÉ, PRAHA 6

CECÍLIE SAUDKOVÁ, 5 LET, ZÁKLADNÍ ŠKOLA A MATEŘSKÁ ŠKOLA VĚRY ČÁSLAVSKÉ, PRAHA 6

SEBASTIAN SITARČÍK, 6 LET, MATEŘSKÁ ŠKOLA, KESTŘANY

VÍTĚZSLAV STONAWSKÝ, 5 LET, MATEŘSKÁ ŠKOLA KLÁSEK, PRAHA 1

KLÁRA ŠPŮROVÁ, 4 ROKY, ZÁKLADNÍ ŠKOLA A MATEŘSKÁ ŠKOLA VĚRY ČÁSLAVSKÉ, PRAHA 6

MAREK ŠVÁB, 4 ROKY, ZÁKLADNÍ ŠKOLA A MATEŘSKÁ ŠKOLA VĚRY ČÁSLAVSKÉ, PRAHA 6

MILAN ŠVEC, 2 ROKY, MATEŘSKÁ ŠKOLA KLÁSEK, PRAHA 1

DAVID TEJNOR, 6 LET, ZÁKLADNÍ ŠKOLA A MATEŘSKÁ ŠKOLA VĚRY ČÁSLAVSKÉ, PRAHA 6

MIA VARGOVÁ, 6 LET, MATEŘSKÁ ŠKOLA, KESTŘANY

VLADISLAV VELAS, 5 LET, MATEŘSKÁ ŠKOLA KLÁSEK, PRAHA 1

ADAM ZAVORAL, 5 LET, ZÁKLADNÍ ŠKOLA A MATEŘSKÁ ŠKOLA VĚRY ČÁSLAVSKÉ, PRAHA 6

VERONIKA ŽÁKOVÁ, 5 LET, MATEŘSKÁ ŠKOLA, KESTŘANY

NICOLETTE ŽEREBOV, 5 LET, 7. MATEŘSKÁ ŠKOLA, PLZEŇ

KOLEKTIVNÍ PRÁCE, 3–6 LET, ZÁKLADNÍ ŠKOLA A MATEŘSKÁ ŠKOLA, VRBOVÁ LHOTA

ČESKÁ AKADEMIE ZEMĚDĚLSKÝCH VĚD

- ▶ **Největší vydavatel** impaktovaných vědeckých zemědělských časopisů v ČR.
- ▶ **Poradní orgán** Ministerstva zemědělství ČR.
- ▶ Organizátor soutěže **Cena ministra zemědělství** pro mladé vědecké pracovníky a za nejlepší realizovaný výsledek výzkumu a experimentálního vývoje.
- ▶ **Sdružuje pracovníky** zemědělského výzkumu, vývoje, vzdělání a praxe v ČR.
- ▶ Propaguje transfer výsledků **výzkumu v oblasti zemědělství** do praxe.
- ▶ Člen Unie evropských zemědělských akademií (UEAA).

© 2025 Česká akademie zemědělských věd, Praha

ISBN 978-80-7002-041-8